

Elementy elektroniki półprzewodnikowej – dioda, tranzystor, układy scalone, wzmacniacz operacyjny

T. Słupiński

24.03.2014

Pracownia Fizyczna i Elektroniczna,
dla Inżynierii Nanostruktur oraz
Energetyki i Chemii Jądrowej

Plan wykładu

1. **Przewodnictwo ciał stałych – przewodniki, izolatory, półprzewodniki**
2. **Dioda półprzewodnikowa**
 - zasada działania
 - rodzaje diod półprzewodnikowych i ich zastosowania (prostownicza, pojemnościowa, Zenera, LED, fotodioda, ogniwo fotowoltaiczne)
 - element nieliniowy jako mieszacz częstotliwości prądu przemiennego
 - omówienie ćwiczenia dot. diody
3. **Tranzystor**
 - zasada działania tranzystora bipolarnego (npn, pnp)
 - podstawowe układy wzmacniacza z tranzystorem
 - omówienie ćwiczenia dot. tranzystora
4. **Krótkie omówienie technologii wytwarzania przyrządów półprzewodnikowych**
5. **Wzmacniacz operacyjny**
 - charakterystyka idealnego wzmacniacza i przykłady
 - sprzężenie zwrotne
 - podstawowe układy (wtórnik, wzmacniacz odwracający i nieodwracający, filtry aktywne, wzmacniacz różniczkujący i całkujący
 - omówienie ćwiczenia ze wzmacniaczem operacyjnym

Mikroskopowy opis prądu elektrycznego

Natężenie prądu [amper]

$$I = \frac{\Delta Q}{\Delta t}; \quad I = \frac{dQ}{dt}$$

Gęstość prądu w przewodniku [A/m²]

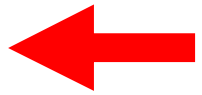
$$j = \frac{I}{S} = n \cdot q \cdot v$$

pole przekroju przewodnika

koncentracja nośników ładunku w przewodniku [1/cm³]
= ilość nośników na jednostkę objętości

ładunek nośnika, dla elektronu $q = -e = 1.6 \cdot 10^{-19} \text{ C}$

prędkość nośników prądu

Prawo Ohma

$$j = \sigma \cdot E; \quad E = -\frac{\Delta V}{\Delta l}$$

oporność właściwa [$\Omega \cdot \text{m}$]

$$R = \rho \cdot \frac{l}{S}$$

przewodnictwo właściwe

$$\frac{1}{\rho} = \sigma = n \cdot q \cdot \mu$$

- natężenie pola elektrycznego
= (różnica potencjałów) / (odległość)

$$v = \mu \cdot E$$

W **metalach** ruchliwość maleje ze wzrostem temperatury (silniejsze rozpraszanie przez drgające atomy) - oporność właściwa rośnie.

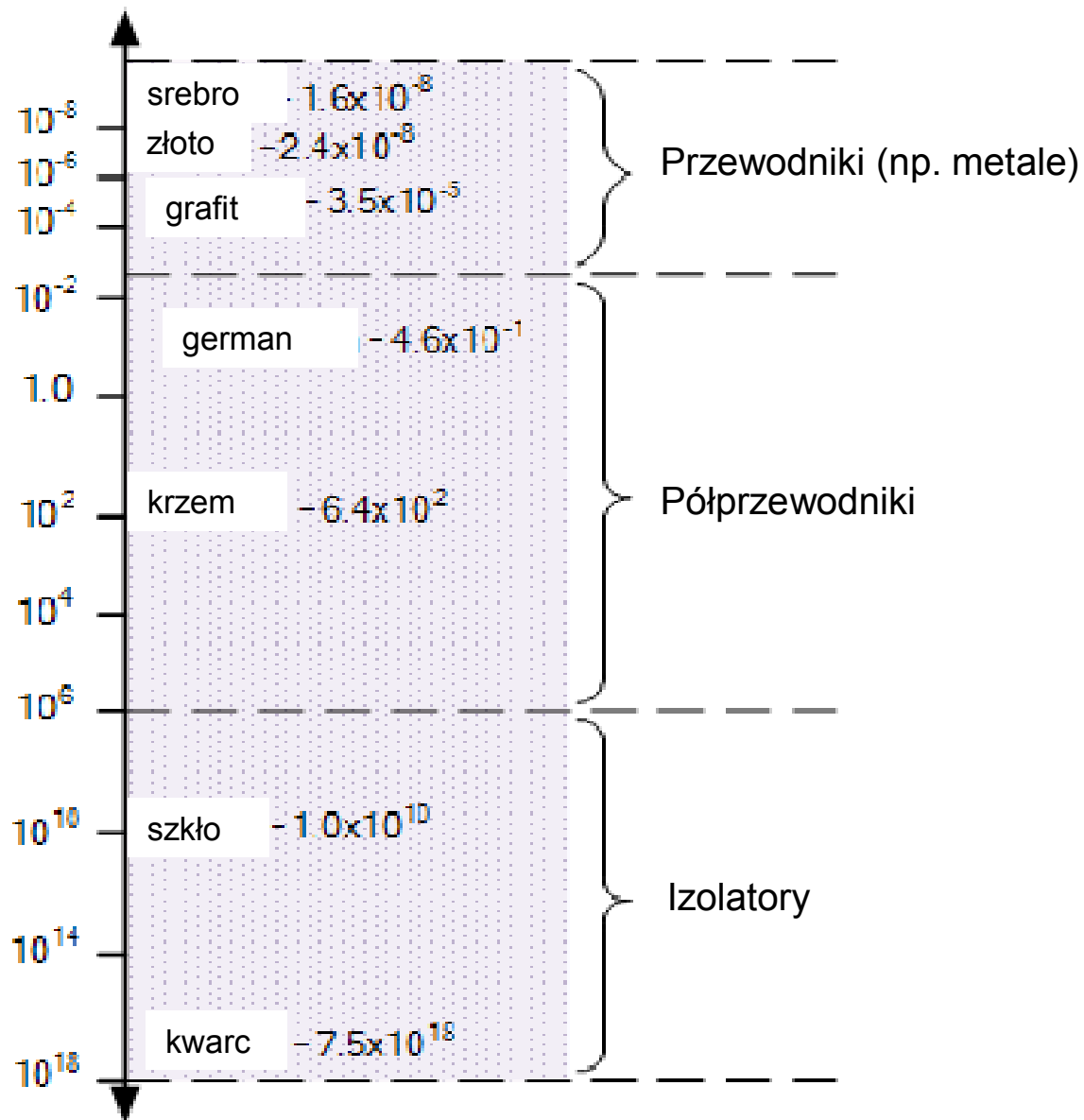
W **półprzewodnikach** rośnie koncentracja nośników prądu przy wzroście temperatury – oporność właściwa maleje.

ruchliwość nośnika prądu
- wiąże prędkość nośnika z natężeniem pola elektrycznego, opisuje hamowanie ruchu nośnika (rozpraszanie nośników),
 $\mu = \text{const}$ dla małych natężeń pola E

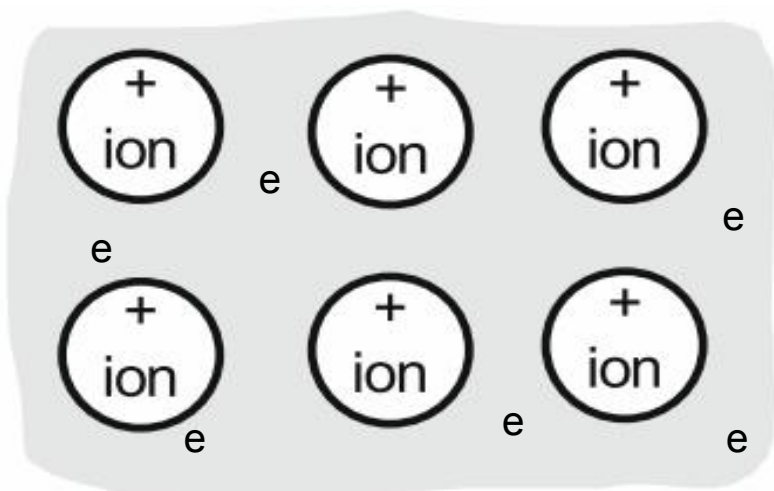
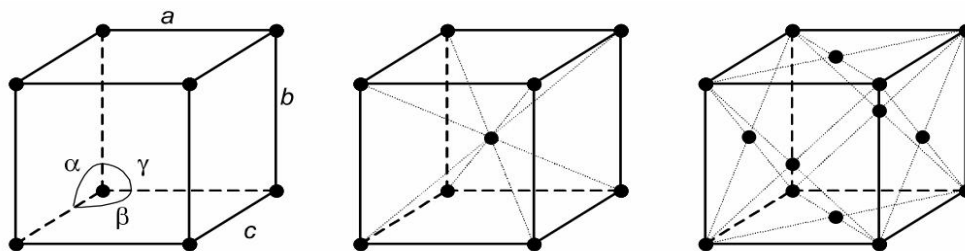
Przewodnictwo ciał stałych – przewodniki, izolatory, półprzewodniki

Oporność właściwa

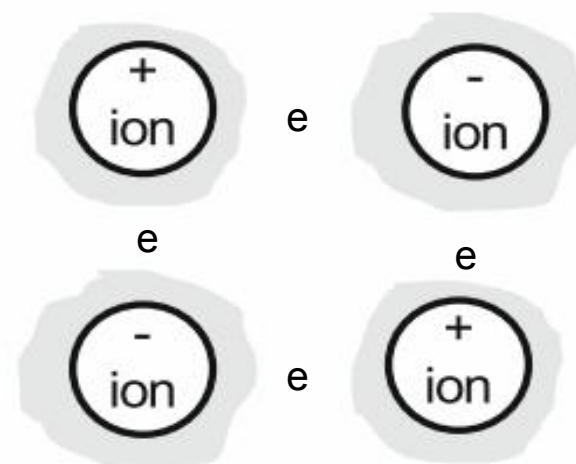
$\Omega\cdot m$

Ciało stałe – ma postać krystaliczną
- atomy ułożone w periodyczną sieć przestrzenną

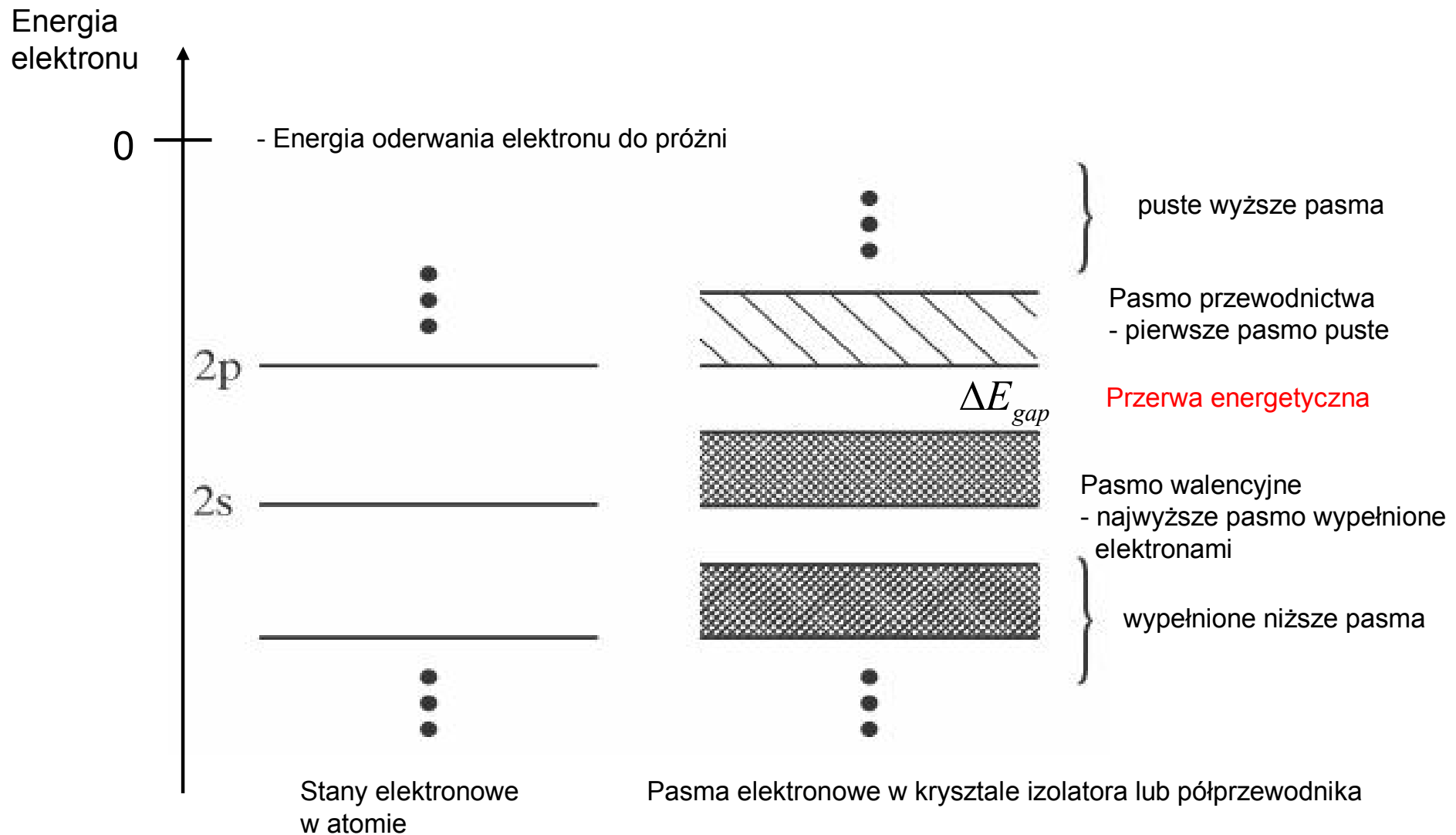

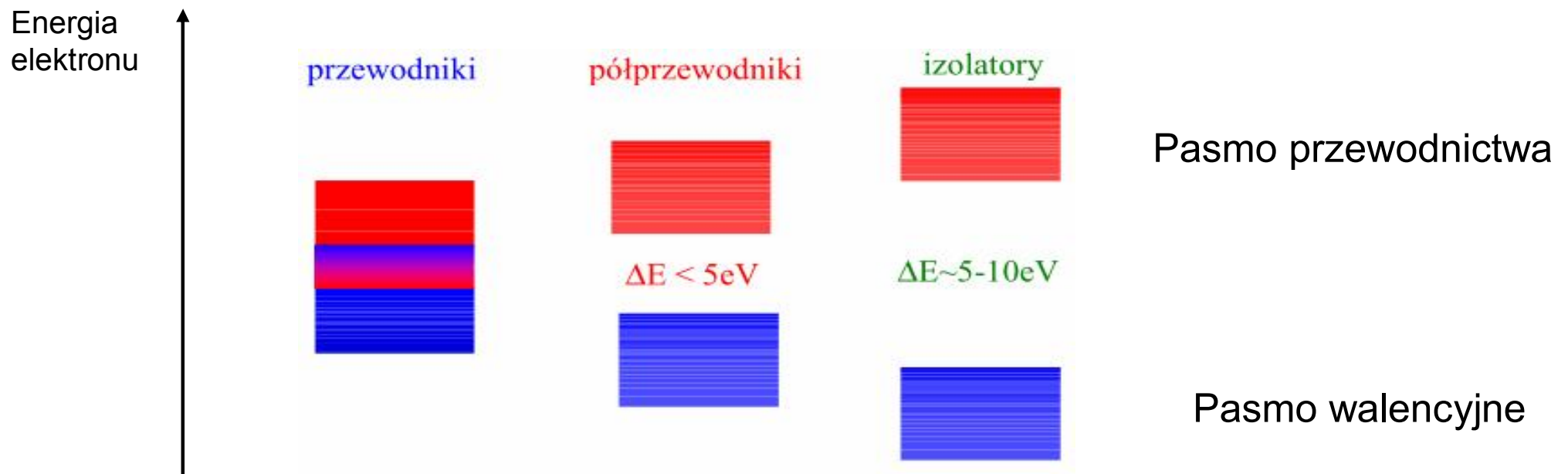
Model kryształu metalu
- istnienie elektronów swobodnych
przemieszczających się po całym
kryształe

Model kryształu kowalencyjno-jonowego
- elektrony walencyjne są zlokalizowane w
wiązaniach między atomami

W kryształach elektrony mogą mieć energie z pewnych zakresów (pasma energetyczne)

Przewodniki (metale) – pasmo wypełnione częściowo (np. Na) lub pasma wypełnione i puste częściowo przekrywają się (np. Zn),
 ilość nośników prądu $n \sim 10^{22} \text{ cm}^{-3} \sim$ koncentracji atomów w kryształach

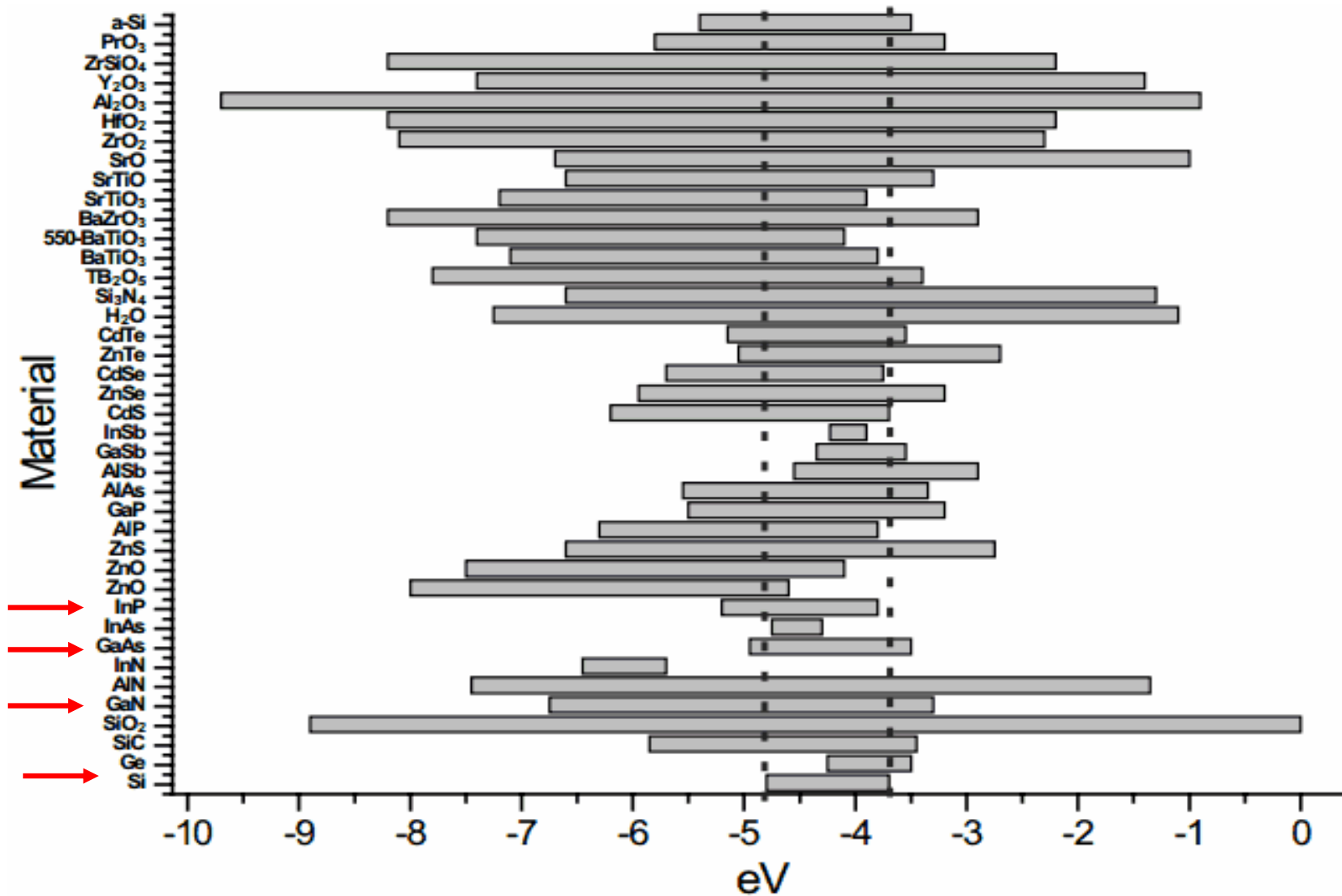
Izolatory – pasmo przewodnictwa rozdzielone dużą przerwą energetyczną od pasma walencyjnego $n < \sim 10^7 \text{ cm}^{-3}$

Półprzewodniki – pasma przewodnictwa i walencyjne są rozdzielone niewielką przerwą energetyczną $n \sim 10^{13} \div 10^{19} \text{ cm}^{-3}$

Elektrony w pasmie **całkowicie zapełnionym** nie przewodzą prądu elektrycznego !!!
 - muszą być dostępne niezapełnione stany elektronowe w pasmie aby móc rozpędzić elektrony polem elektrycznym.

$$j = n \cdot e \cdot v$$

W półprzewodnikach jest pewna ilość nośników prądu w pasmie przewodnictwa wzbudzonych termicznie (koncentracja samoistna) lub dostarczając elektronom energię $> \Delta E_{\text{gap}}$ przez oświetlenie

Przerwa energetyczna w różnych materiałach półprzewodnikowych lub izolatorach

Ge: 0.66 eV, Si: 1.1 eV,

GaAs 1.4eV, AlAs: 2.2 eV, InAs: 0.4 eV

GaN: 3.4 eV, AlN: 6.2 eV, InN: 0.8 eV

$$1 \text{ eV} = 1.602 \cdot 10^{-19} \text{ J}$$

			13	14	15	16	17			
			5 B 2p1	6 C 2p2	7 N 2p3	8 O 2p4	9 F 2p5			
			13 Al 3p1	14 Si 3p2	15 P 3p3	16 S 3p4	17 Cl 3p5			
10	11	12	28 Ni 3d8 4s2	29 Cu 3d10 4s1	30 Zn 4s2	31 Ga 4p1	32 Ge 4p2	33 As 4p3	34 Se 4p4	35 Br 4p5
			46 Pd 4d10	47 Ag 5s1	48 Cd 5s2	49 In 5p1	50 Sn 5p2	51 Sb 5p3	52 Te 5p4	53 I 5p5
			78 Pt 5d9 6s1	79 Au 5d10 6s1	80 Hg 6s2	81 Tl 6p1	82 Pb 6p2	83 Bi 6p3	84 Po 6p4	85 At 6p5
			110 Unn 6d9 7s1	111 Unu 6d10 7s1						

Legend

Metal

Non-metal

Metalloid

Najszerzej wykorzystywane materiały półprzewodnikowe (grupa IV; związki III-V; II-VI):

Si - produkowane jest 10^{20} tranzystorów krzemowych rocznie !!!

SiC, Ge,

GaAs, AlAs, InAs; GaSb, AlSb, InSb

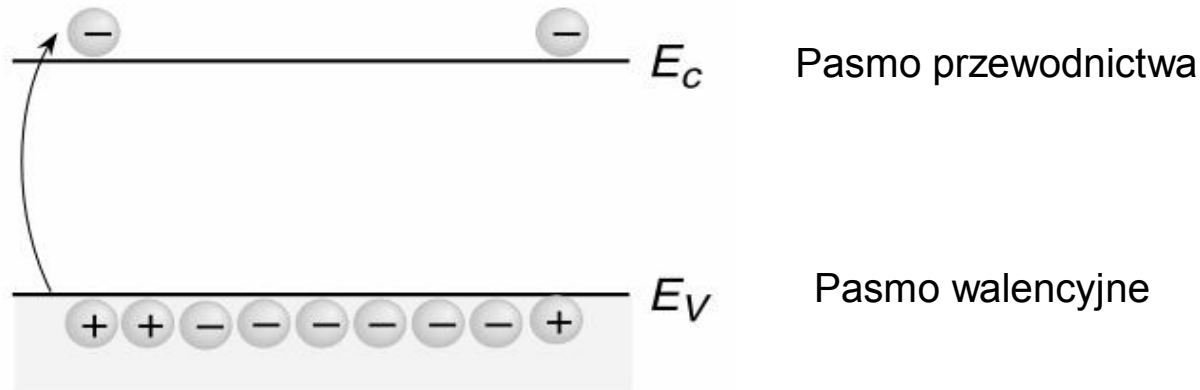
GaN, AlN, InN

CdTe-HgTe, ZnTe, ZnSe, CdSe

Elektrony i dziury – dwa rodzaje nośników prądu

- Zabranie elektronu z całkowicie wypełnionego pasma walencyjnego umożliwia przenoszenie prądu w pasmie walencyjnym

dziura – zachowuje się jak dodatni nośnik prądu elektrycznego

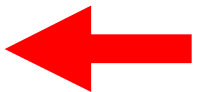
Koncentracje elektronów i dziur równowagowe w temperaturze T:

$$n \cdot p = (const) \cdot e^{-\frac{E_g}{kT}} \quad k = \frac{R}{N_A} \text{ - stała Boltzmana} \quad kT = 0.025 \text{ eV} \quad \text{dla} \quad T = 300 \text{ K}$$

n – koncentracja elektronów w pasmie przewodnictwa

p – koncentracja dziur w pasmie walencyjnym

$$\sigma = n \cdot e \cdot \mu_{elektron} + p \cdot e \cdot \mu_{dziura} \quad \text{- przewodnictwo elektronowe i dziurowe}$$

Można tworzyć nierównowagowe koncentracje elektronów i dziur przez:

- **oświetlenie** fotonami o energii $> E_{\text{gap}}$ (**generacja** światłem)
- **wstrzykiwanie** elektronów lub dziur z innego materiału

Nierównowagowe elektrony i dziury **rekombinują** (elektron „zapełnia” dziurę) po czasie życia $\sim \text{ns} - \mu\text{s}$.

W swoim czasie życia elektrony i dziury mogą się przemieszczać i przenosić prąd.

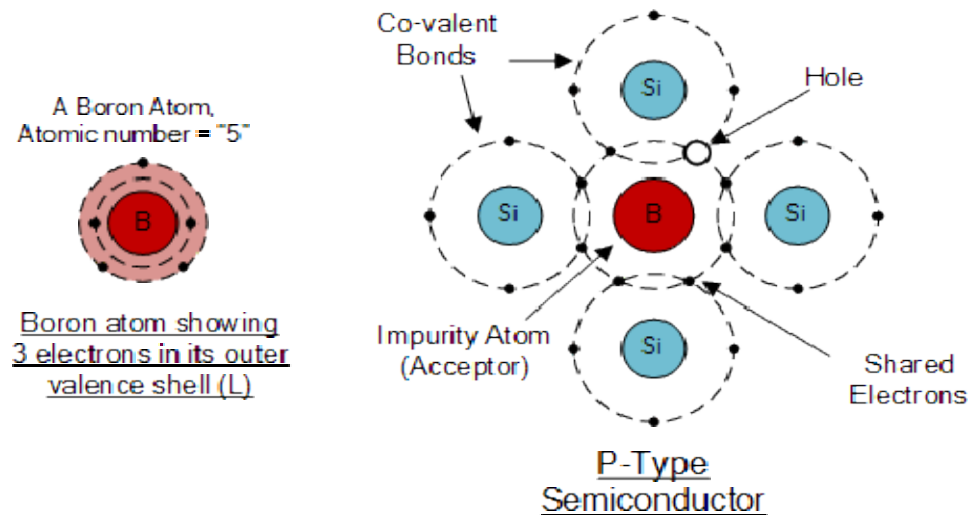
Domieszkowanie półprzewodnika

- możliwość **domieszkowania elektrycznego** to najważniejsza cecha umożliwiająca zastosowania półprzewodników !!!

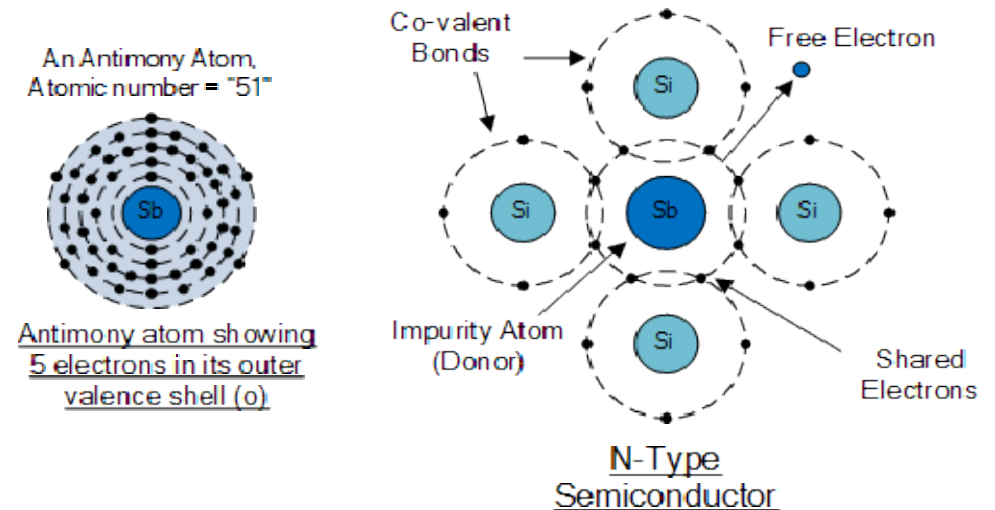
Domieszkowanie – zwiększanie koncentracji nośników prądu i zmiana typu nośników:

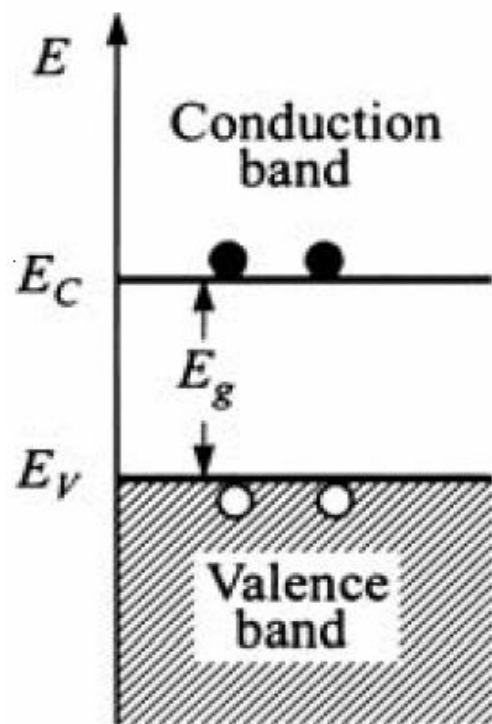
- półprzewodnik typu n - większościami nośnikami prądu są elektrony, np. Si:Sb
- półprzewodnik typu p - większościami nośnikami są dziury, np. Si:B

Półprzewodnik typu p,
np. Si domieszkowany borem Si:B

Półprzewodnik typu n,
np. Si domieszkowany antymonem Si:Sb

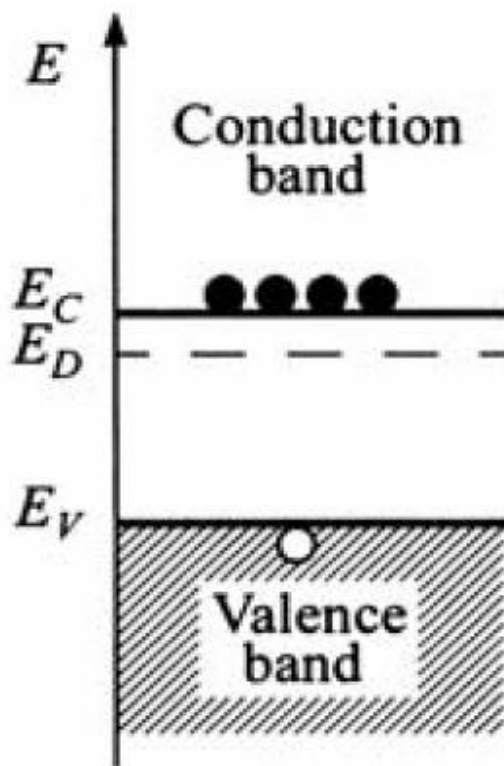

Półprzewodnik samoistny

$$n = p = n_i$$

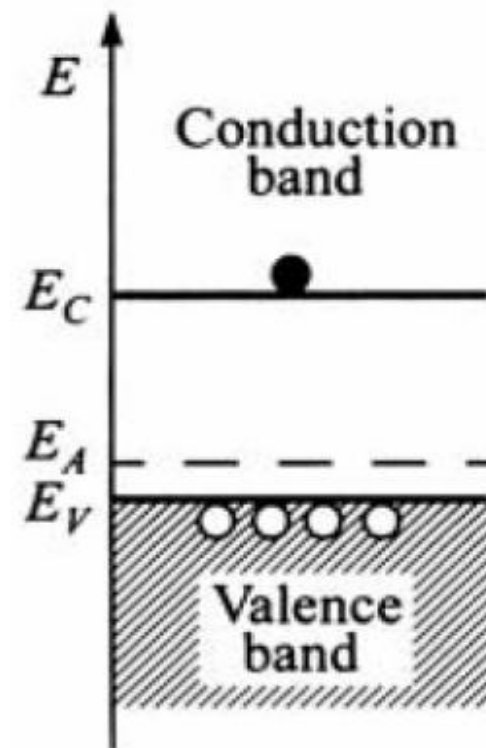
n_i – koncentracja samoistna

Półprzewodnik domieszkowany
typu n

$$n = p + N_D$$

N_D – koncentracja atomów
donora

Półprzewodnik domieszkowany
typu p

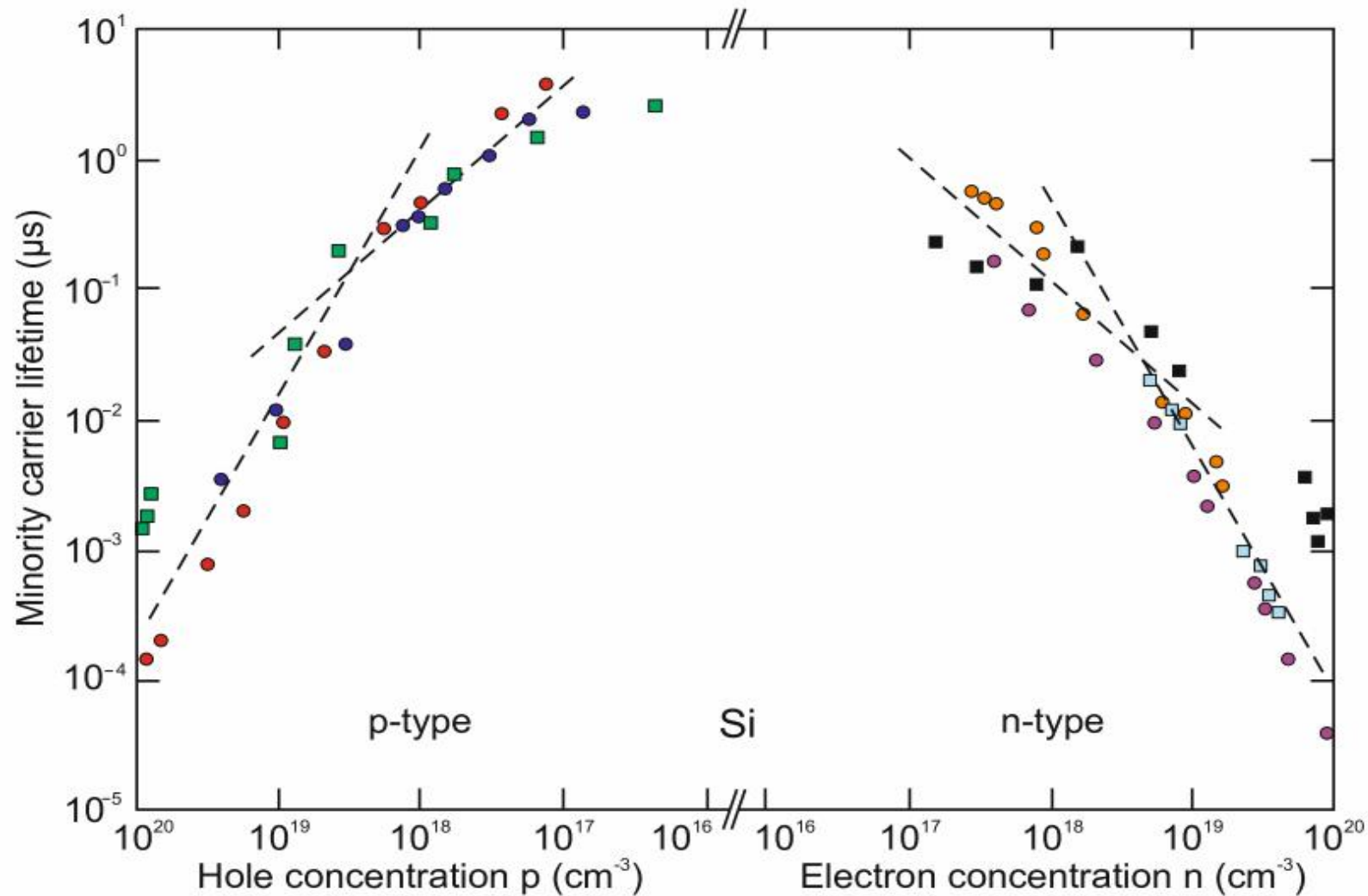
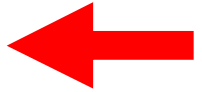
$$p = n + N_A$$

N_A – koncentracja atomów
akceptora

Czas życia nośników mniejszościowych (po ich wstrzyknięciu lub generacji światłem)

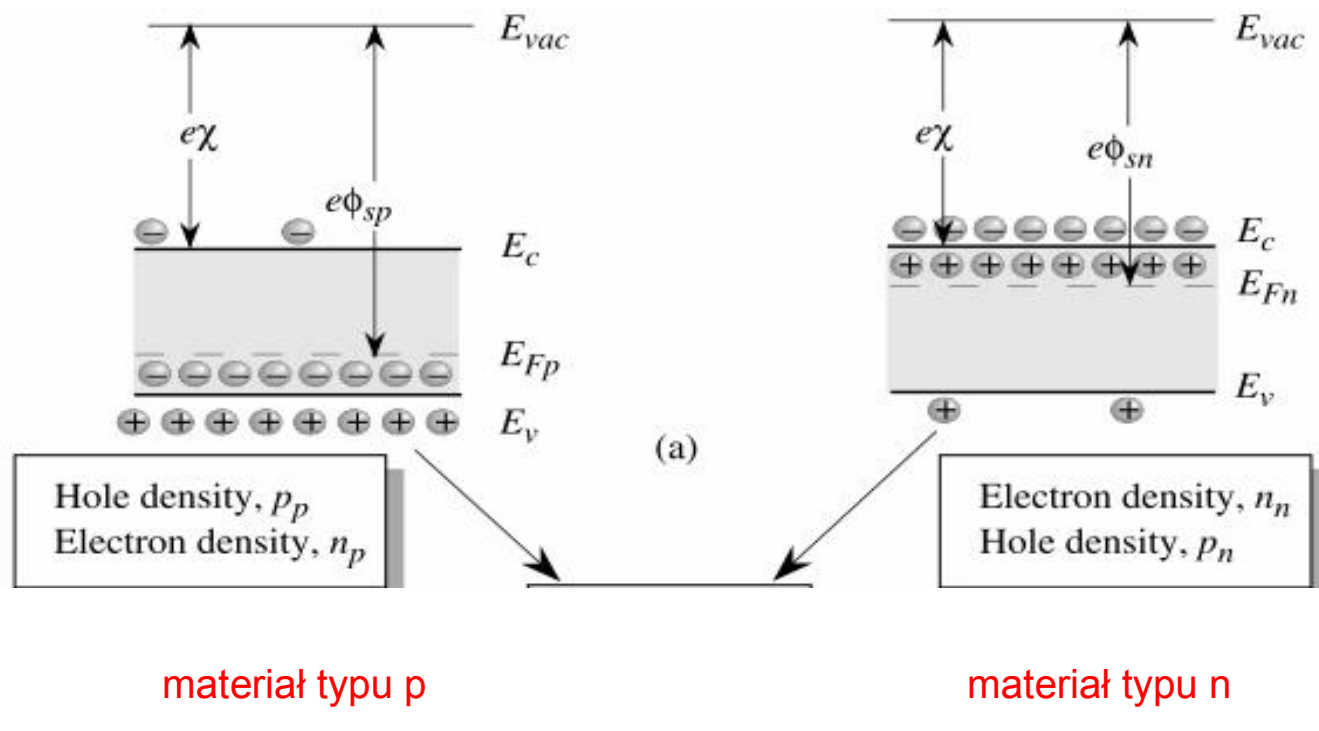
Nośniki mniejszościowe:

- dziury w półprzewodniku typu n, koncentracje: $p_n \ll n_n$
- elektrony w półprzewodniku typu p, $n_p \ll p_p$

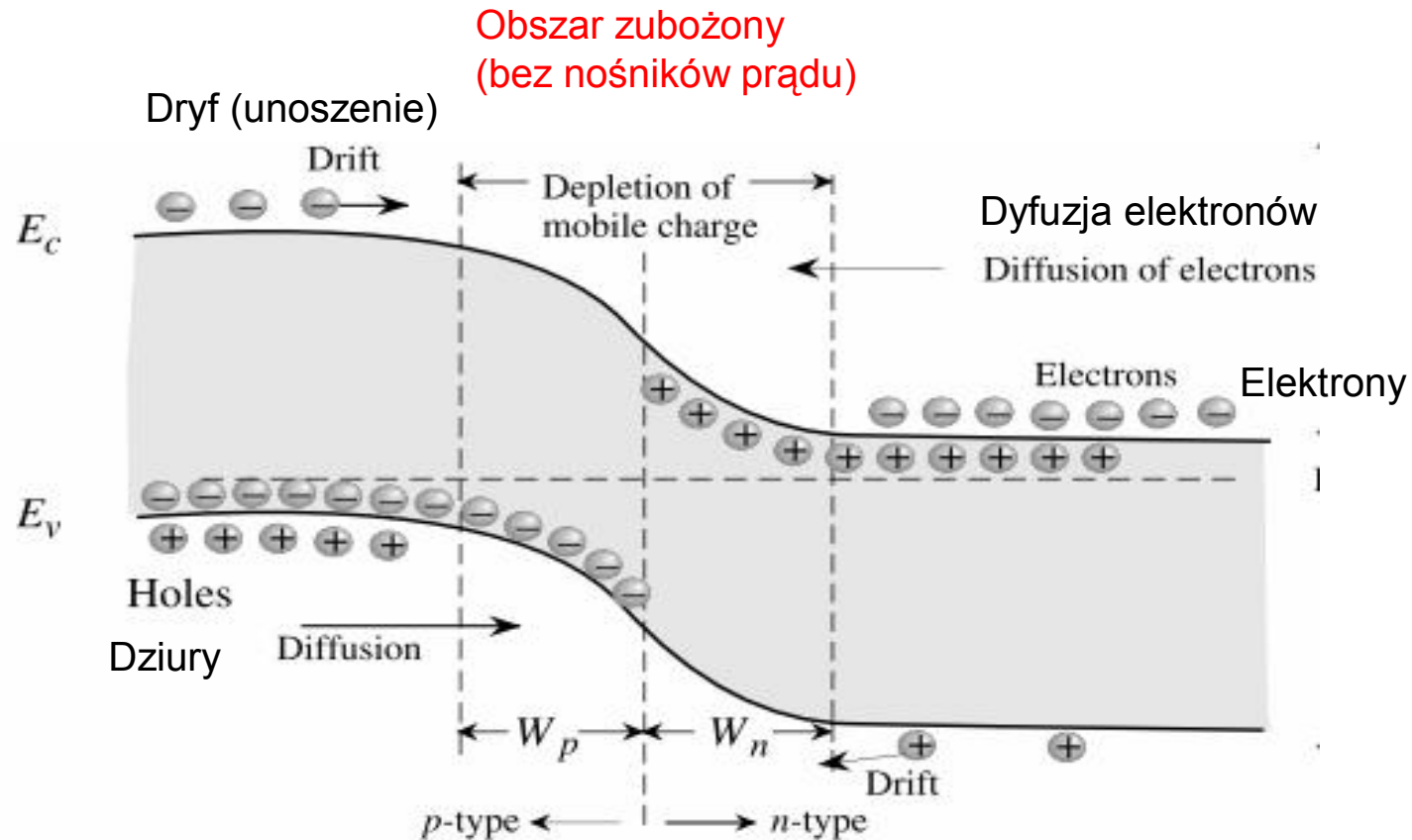
Tworzenie złącza pn z półprzewodnika typu p i typu n

Energia
elektronu

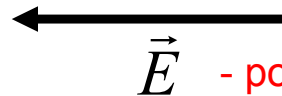
Złącze pn

Energia elektronu

materiał typu p

materiał typu n

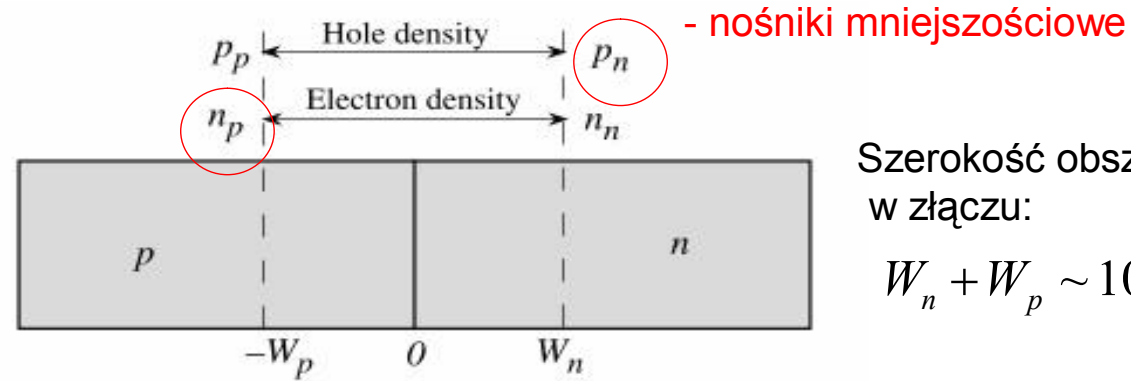
$\vec{E}$ - pole elektryczne w obszarze zubożonym złącza

Dyfuzja – przepływ cząstek z obszaru o większej koncentracji cząstek do obszaru o mniejszej

Dryf – unoszenie cząstek naładowanych w polu elektrycznym

W złączu wytwarza się równowaga między przepływem elektronów i dziur przez dyfuzję i przez dryf, prąd dyfuzji (nazywany też rekombinacji) = prąd dryfu (nazywany też generacji)

Złącze pn bez zasilania

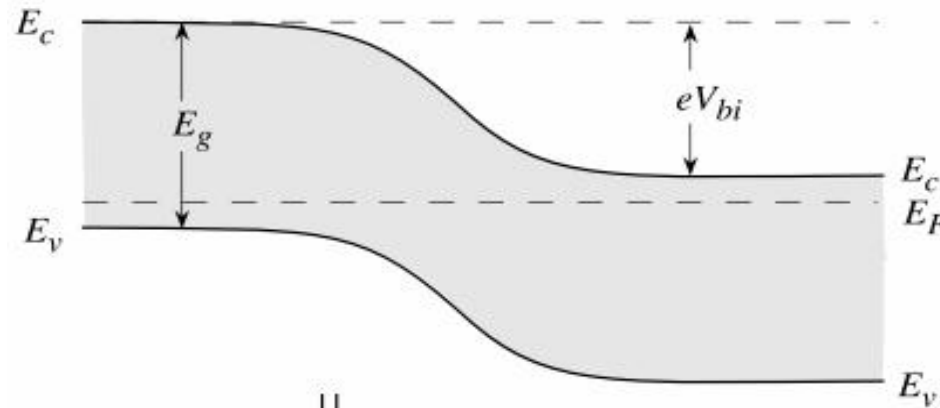

Szerokość obszaru zubożonego w złączu:

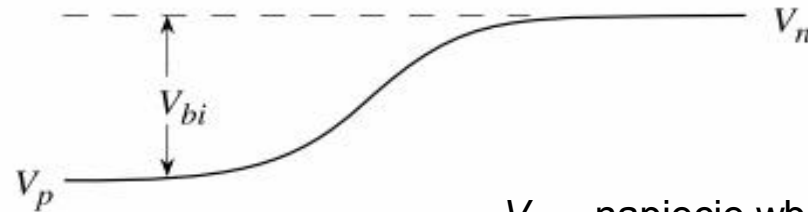
$$W_n + W_p \sim 100nm \div 10\mu m$$

$\vec{E}$ - pole elektryczne w obszarze zubożonym złącza

Energia elektronu

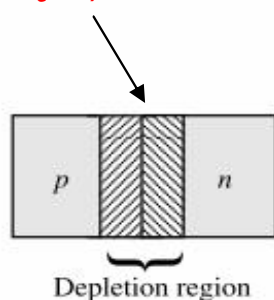
Potencjał elektryczny

V_{bi} – napięcie wbudowane w złącze

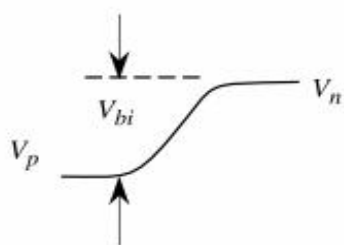
Złącze pn przy zewnętrznym zasilaniu

Obszar zubożony
(bez nośników prądu)

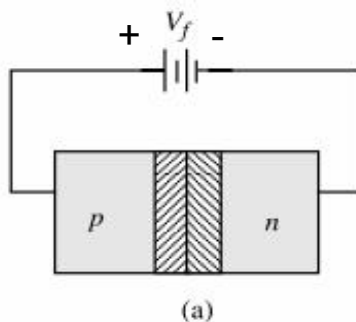

Depletion region

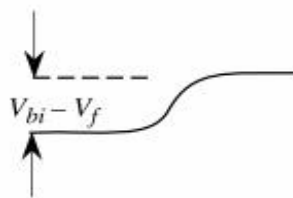
Potencjał elektryczny

Zasilanie w kierunku
przewodzenia

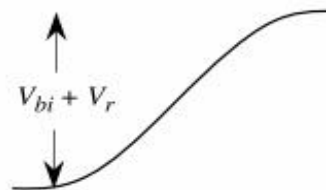
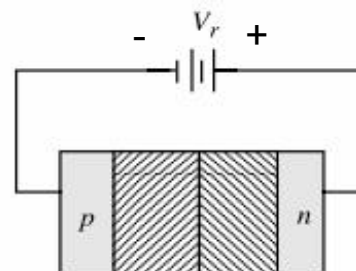

(a)

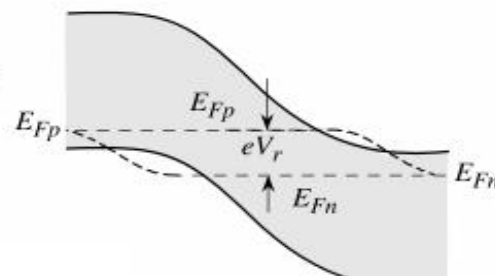
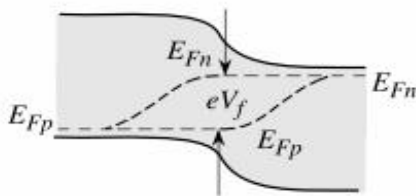
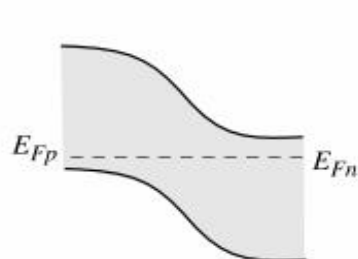

(b)

Zasilanie w kierunku
zaporowym

Energia elektronu

- zmniejsza się szerokość obszaru zubożonego,
- zmniejsza się bariera energii do pokonania przez nośniki,
- **wzrasta** prąd dyfuzji nośników

- zwiększa się szerokość obszaru zubożonego,
- zwiększa się bariera energii do pokonania przez nośniki,
- **maleje** prąd dyfuzji nośników

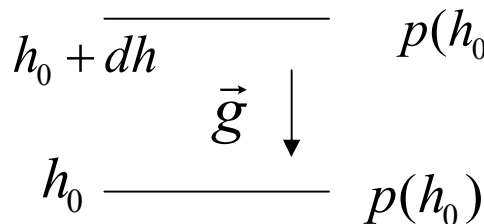
Rozkład Boltzmana – dotyczący statystyki cząstek w polu sił (użyteczny dla nas zanim poznamy to na wykładach z termodynamiki)

Jeśli cząstki mogą być w położeniach o energiach E_1 lub $E_2 > E_1$, to ile cząstek będzie w równowadze w temperaturze T w każdym z tych położen?

Boltzman stwierdził, że:

$$\frac{N_2}{N_1} = e^{-\frac{E_2 - E_1}{kT}}$$

Przykład – powietrze o temperaturze T w polu grawitacyjnym Ziemi

$$p(h_0 + dh) = p(h_0) + dp$$

Gęstość gazu:

ilość cząsteczek gazu w objętości V

$$pV = \frac{N}{N_A} RT = NkT$$

$$k = \frac{R}{N_A} \text{ - stała Boltzmana}$$

$$\rho = \frac{m \cdot N}{V} = \frac{m \cdot p}{kT}$$

$$dp = -\rho g \cdot dh = -\frac{mgp}{kT} dh$$

$$\frac{dp}{p} = -\frac{mg}{kT} dh$$

Rozwiązanie równania:

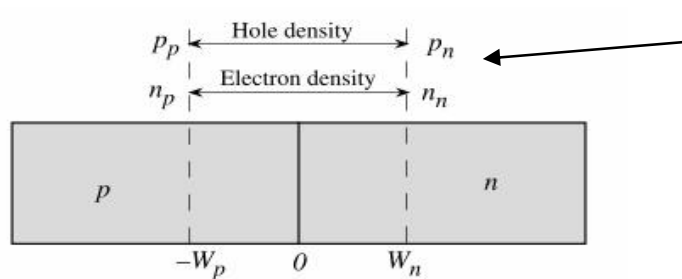
$$p(h_2) = p(h_1) \cdot e^{-\frac{mg(h_2 - h_1)}{kT}}$$

- wzór barometryczny,
przy powierzchni Ziemi: $\frac{\Delta p}{\Delta h} = -1/9 \text{ mbar} / \text{m}$

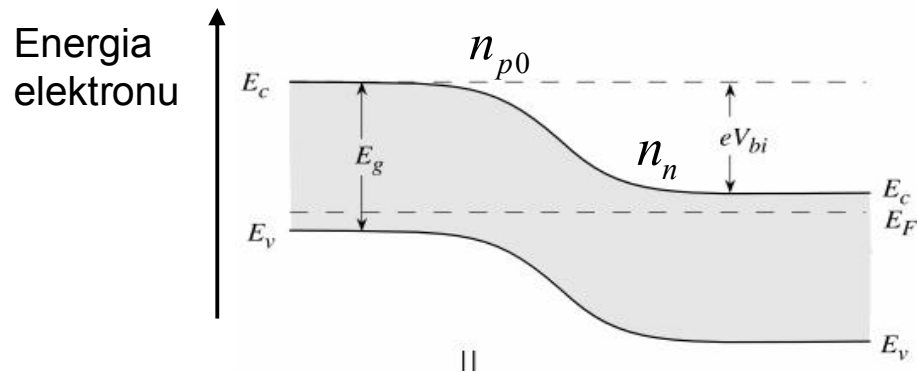
Ilość cząsteczek jest proporcjonalna do ciśnienia, więc:

$$N_2 = N_1 \cdot e^{-\frac{mg(h_2 - h_1)}{kT}} = N_1 \cdot e^{-\frac{\Delta E}{kT}}$$

koncentracje dziur i elektronów na granicach warstwy zubożonej po stronie p i n złącza

Z rozkładu Boltzmana:

$$\frac{n_{p0}}{n_n} = e^{-\frac{eV_{bi}}{kT}} \quad \frac{n_p}{n_n} = e^{-\frac{e(V_{bi}-V_f)}{kT}}$$

Indeks 0 oznacza przypadek bez przyłożonego napięcia V_f do złącza pn.

Czyli przyłożenie napięcia V_f w kierunku przewodzenia (forward) zwiększa koncentrację elektronów (nośników mniejszościowych po stronie p) o:

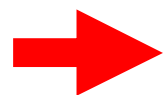
$$\Delta n_p = n_p - n_{p0} = n_{p0} \left(e^{\frac{eV_f}{kT}} - 1 \right)$$

i tak samo zwiększa ilość dziur po stronie n :

$$\Delta p_n = p_n - p_{n0} = p_{n0} \left(e^{\frac{eV_f}{kT}} - 1 \right)$$

Prąd płynący przez złącze w funkcji V_f :

$$I = I_e + I_h; \quad I_e \sim \Delta n_p; \quad I_h \sim \Delta p_n$$

$$I(V_f) = I_0 \cdot \left(e^{\frac{eV_f}{kT}} - 1 \right)$$

- Wzór Shockley'a dla diody pn

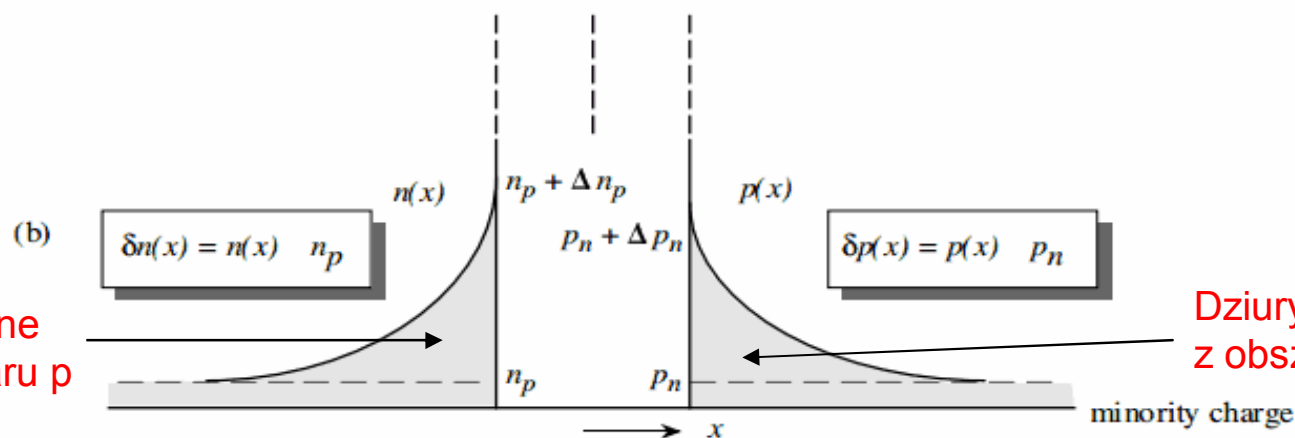
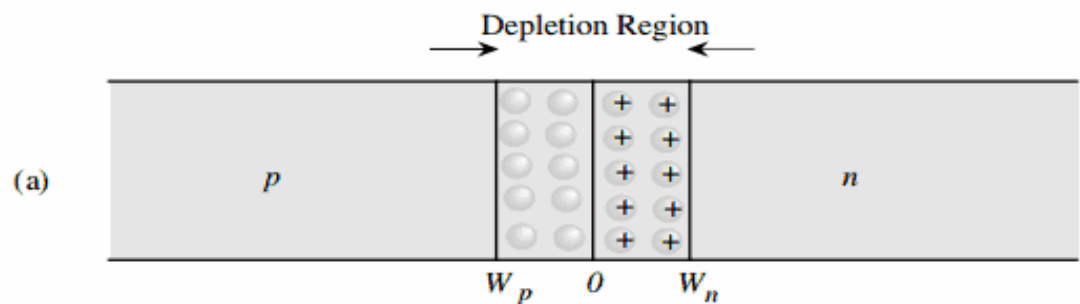
W temp. pokojowej $T=300K$ jest:

$$\frac{kT}{e} = 25 \text{ mV} = V_T$$

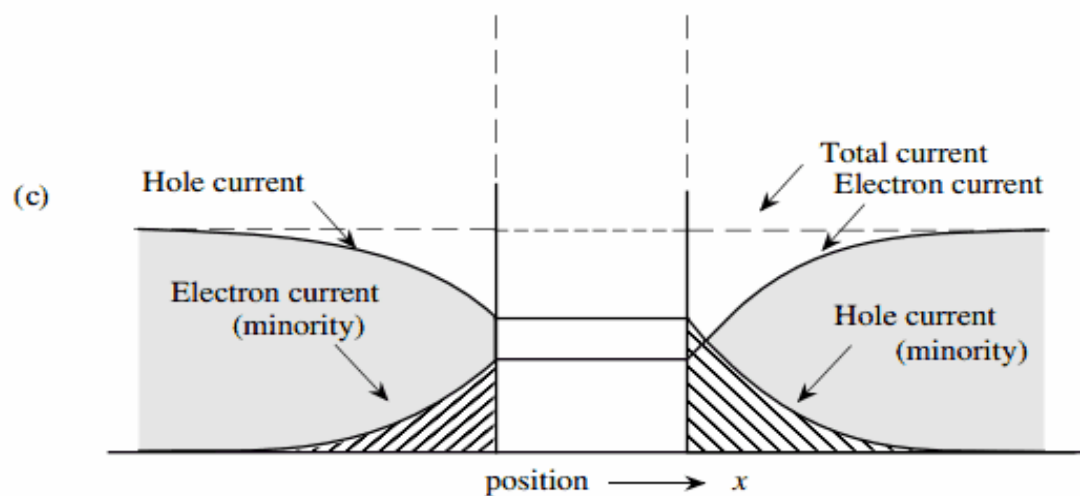
I_0 - prąd wsteczny nasycenia, $\sim 10^{-12}$ - 10^{-15} A dla diody z Si

Dioda pn zasilana w kierunku przewodzenia – rozkład koncentracji nośników

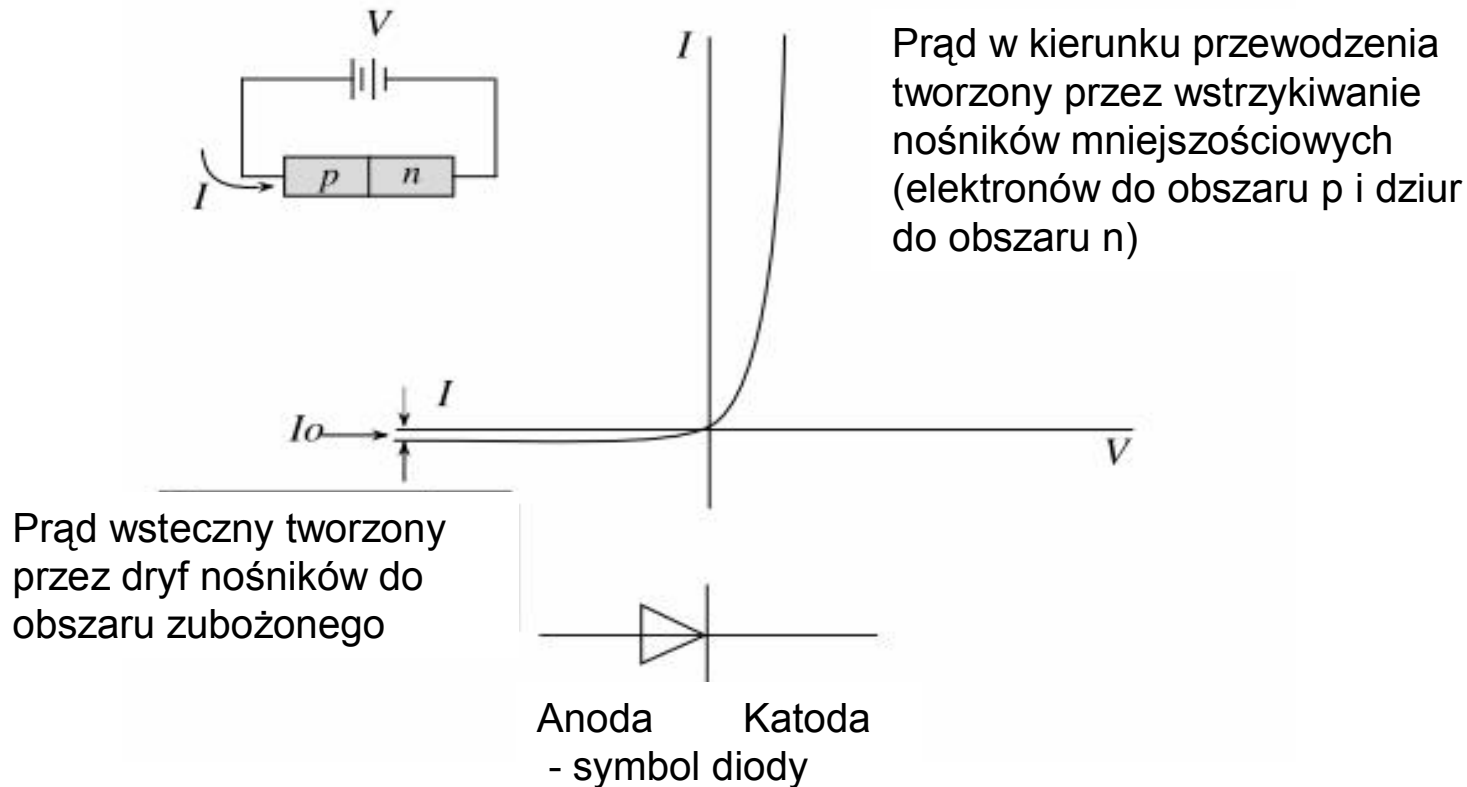
Elektrony wstrzykiwane z obszaru n do obszaru p

Dziury wstrzykiwane z obszaru p do n

Koncentracja wstrzykiwanych nośników mniejszościowych maleje w głąb warstwy, w której są nośnikami mniejszościowymi (bo czas życia nośników mniejszościowych $\sim ns-\mu s$)

Charakterystyka prąd – napięcie diody półprzewodnikowej

Równanie diody rzeczywistej:

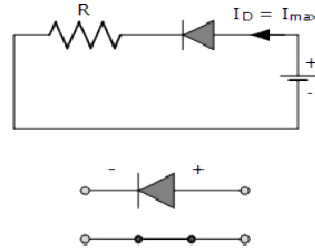
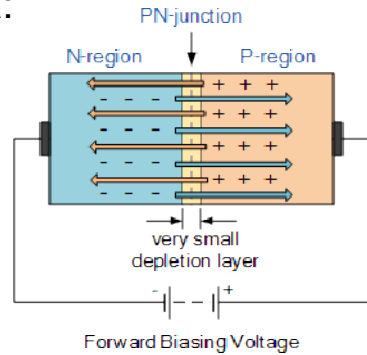
$$I(U) = I_0 \cdot \left(e^{\frac{e(U-I \cdot r)}{M \cdot kT}} - 1 \right)$$

r – opór szeregowy (wewnętrzny) diody, istotny przy dużych prądach

M – współczynnik nieidealności diody (uwzględnia rekombinację nośników prądu na defektach),
zwykle $M=1-2$ (ale może też być 5-7 np. dla niektórych diod elektroluminescencyjnych LED)

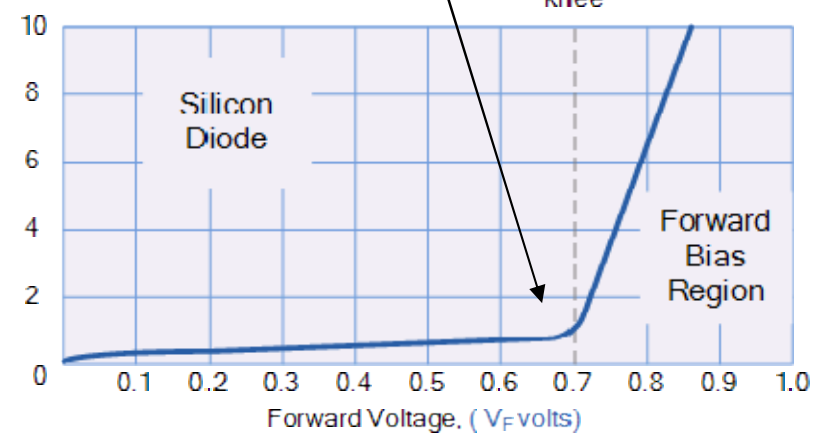
Napięcie przewodzenia diody U_p – umowna wartość napięcia w kierunku przewodzenia, przy którym prąd diody silnie rośnie. Dla diody krzemowej wynosi ok. 0.6-0.7V.

Kierunek przewodzenia:

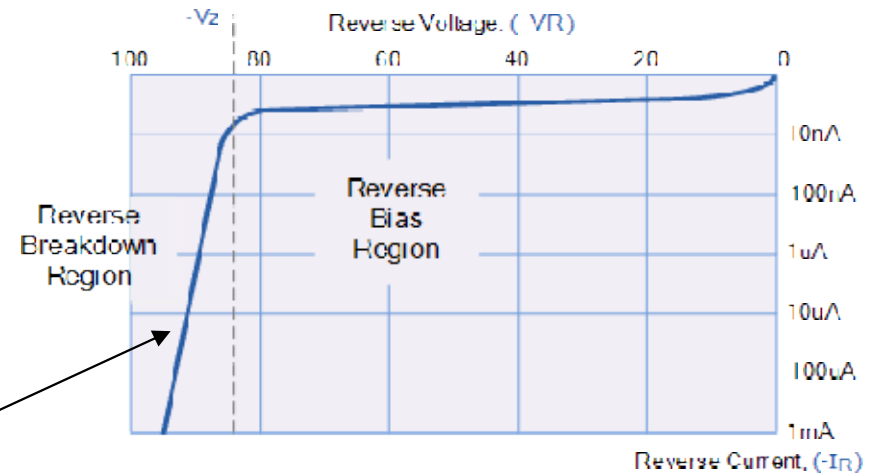
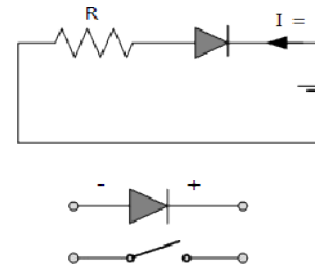
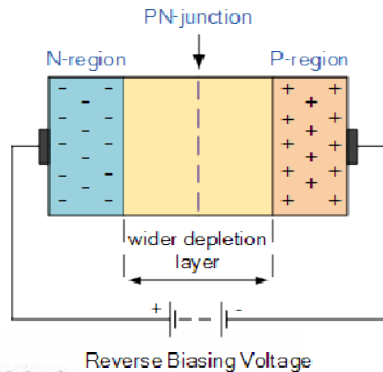

Napięcie przewodzenia U_p

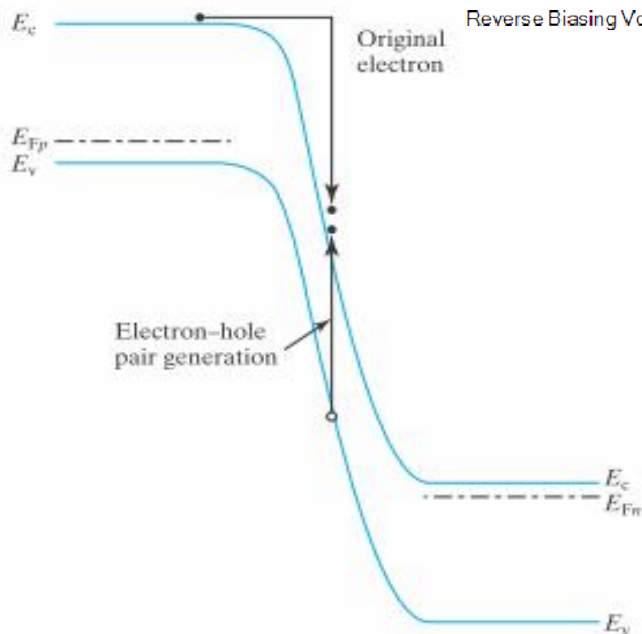
Forward Current (I_F mA)

Kierunek zaporowy:

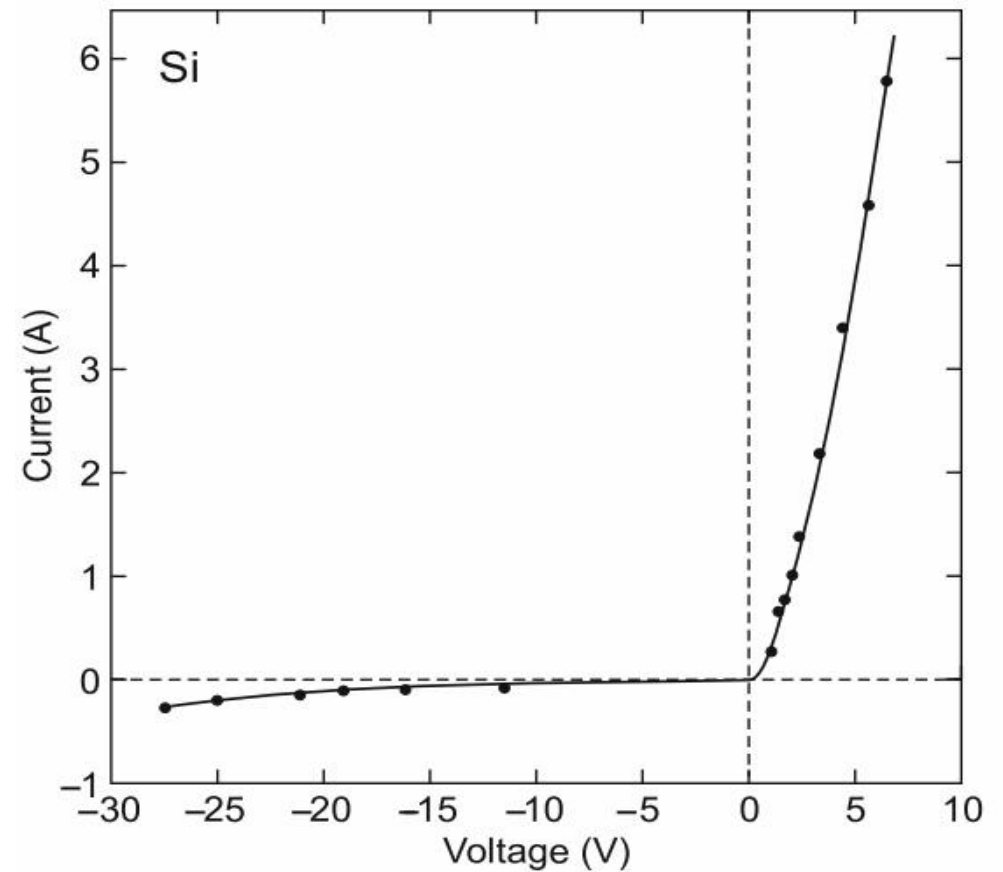

Dla bardzo dużych napięć w kierunku zaporowym pole elektryczne w obszarze zubożonym złącza jest silne i przyspiesza generowane tam termicznie elektrony i dziury do tak wysokich energii, że one dalej generują kolejne pary elektron-dziura, następuje **przebiecie lawinowe** i płynie duży prąd. Ten efekt jest wykorzystywany np. w diodzie Zenera i w tyrystorze.

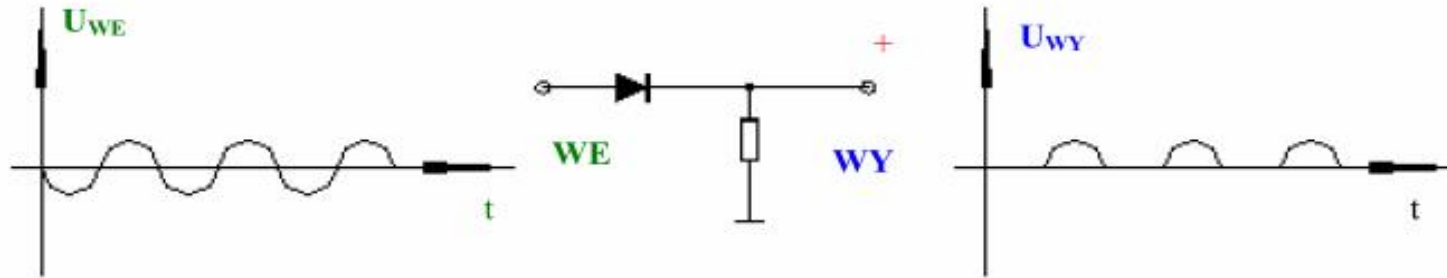
Patent dot. diody półprzewodnikowej pn krzemowej

R.S. Ohl, Alternating current rectifier,
US patent 2,402,661,
filed 1941, awarded 1946

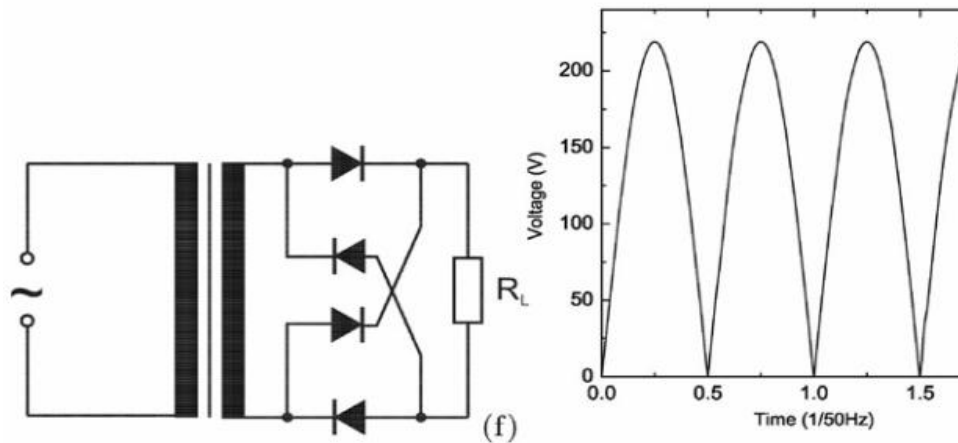

Zastosowania diód

- 1) Dioda prostownicza – nie przepuszcza ujemnej połówki prądu przemiennego, przetwarzanie prądu przemiennego na prąd płynący w jednym kierunku

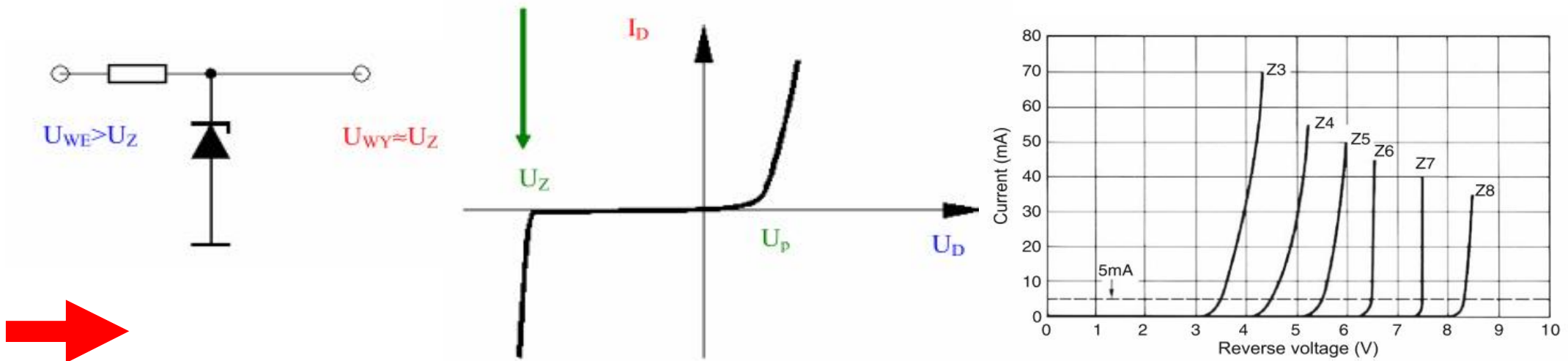

Prostowanie jednopółkowe

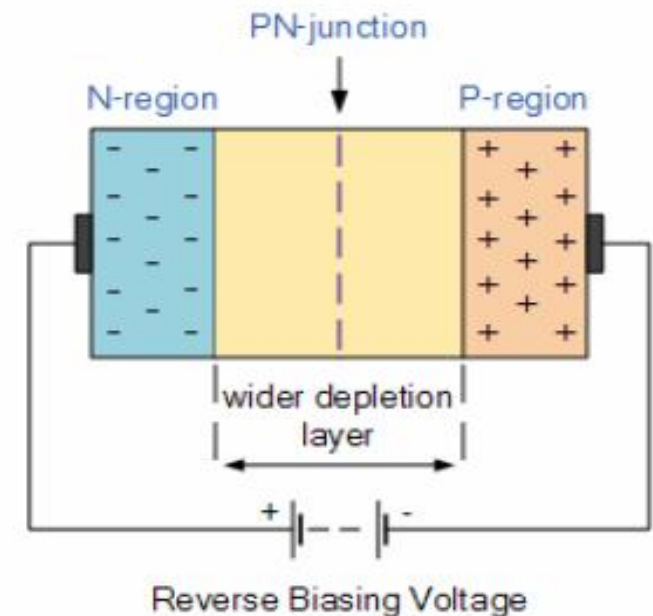
Prostowanie dwupółkowe

2) Dioda Zenera – wykorzystywana jako wzorce napięcia, pracuje w kierunku zaporowym i wykorzystuje efekt przebicia lawinowego

3) Dioda pojemnościowa – wykorzystuje fakt, że dioda pn w kierunku zaporowym ma naładowany obszar nieprzewodzący (warstwa zaporowa). Jego szerokość zależy od napięcia.

Pojemności złącza są $\sim 2\text{-}20\text{ pF}$ i zależą od napięcia polaryzacji diody. Wykorzystywane do strojenia obwodów LC napięciem stałym, np. w odbiornikach radiowych automatycznie strojonych.

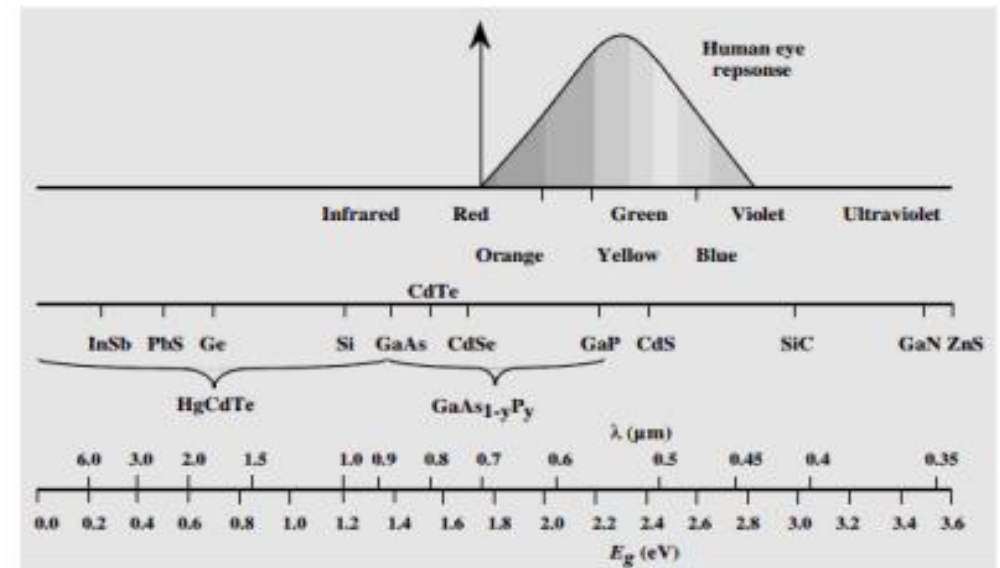

4) Fotodioda – czujnik światła, pracuje w kierunku zaporowym. Wykorzystuje fakt, że światło generuje pary elektron-dziura w obszarze zubożonym, pole elektryczne w warstwie zaporowej rozdziela elektron i dziurę w przeciwnych kierunkach – daje prąd (fotoprąd)

5) Ogniwa słoneczne fotowoltaiczne – działają na tej samej zasadzie co fotodiody, ale są wytwarzane jako duże powierzchnie.

6) Dioda elektroluminescencyjna LED – pracuje w kierunku przewodzenia. Konstrukcja jest optymalizowana dla uzyskania rekombinacji „światłnej” elektron-dziura w obszarze zubożonym. Wytwarzana z niektórych materiałów półprzewodnikowych, które mogą świecić. Si nie świeci, mogą świecić np. GaAs i GaAlAs, GaAsP, GaN, GaInN,... Długość fali świecenia jest zależna od wartości energii przerwy zabronionej półprzewodnika.

7) Lasery półprzewodnikowe – podobne jak diody LED, ale o większej wydajności świecenia i wytwarzane z rezonatorem optycznym (ze zwierciadłami półprzepuszczalnymi). Mają zastosowanie w czytnikach CD/DVD/BlueRay i łączności światłowodowej (np. przesyłanie sygnałów Internetowych na dużych odległościach np. kable światłowodowe podoceaniczne)

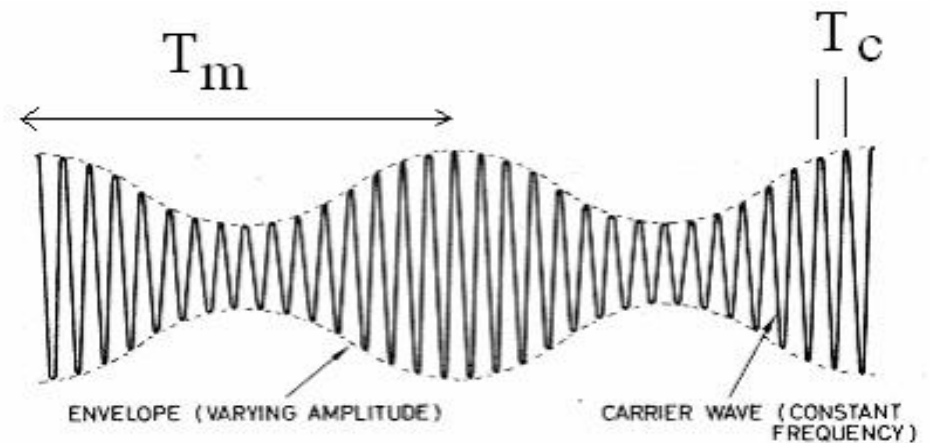

8) Dioda jako mieszacz częstotliwości (wpływ nieliniowości $I(U)$), zastosowania w wytwarzaniu fali zmodulowanej w komunikacji radiowej

$$I(U) = I_0 \cdot \left(e^{\frac{U}{V_T}} - 1 \right) =$$

$$= I_0 \left[\frac{U}{V_T} + \frac{1}{2} \left(\frac{U}{V_T} \right)^2 + \dots \right]$$

$$U(t) = U_1 \cos(\omega_1 t) + U_2 \cos(\omega_2 t)$$

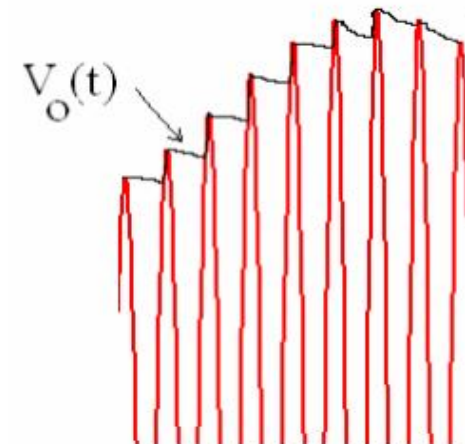
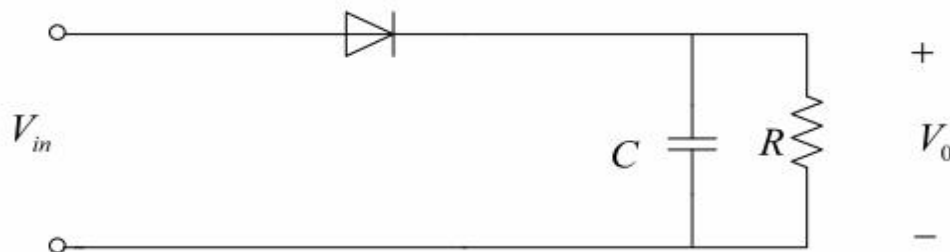

W prądzie płynącym przez diodę pojawiają się składowe o częstościach zmieszanych np.:

$$\sim \cos(\omega_1 t) \cdot \cos(\omega_2 t) \sim \cos((\omega_1 + \omega_2) t) + \cos((\omega_1 - \omega_2) t)$$

Sygnaly o pożądanых częstościach można odfiltrować od niepożądanych (filtr pasmowy), uzyskując np. sygnał o częstościach radiowych zmodulowany sygnałem akustycznym –
- transmisja radiowa

9) Dioda detekcyjna – wysokoczęstotliwościowa, wydziela częstości modulujące z fali nośnej radiowej, przepuszcza tylko dodatnią połówkę sygnału i wybiera razem z kondensatorem C obwiednię modulującą $V_o(t)$.

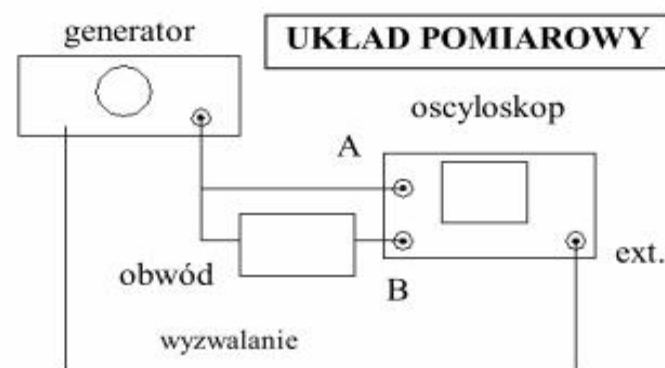
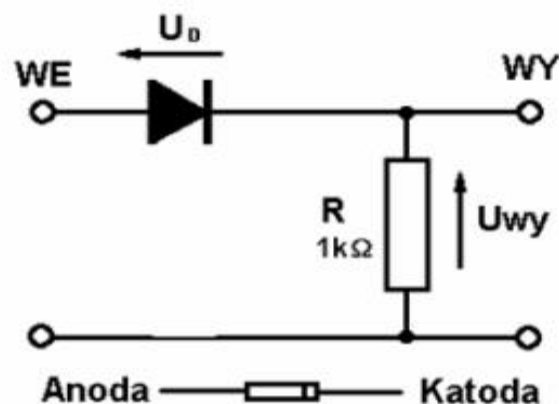
Podsumowanie dot. diody pn

- dioda półprzewodnikowa to złącze półprzewodnika typu n i typu p,
- w półprzewodniku typu n znacznie więcej jest nośników prądu o ładunku ujemnym (elektronów przewodnictwa), niż nośników o ładunku dodatnim (dziur przewodnictwa), elektrony są nośnikami większościowymi, a dziury – mniejszościowymi w półprzewodniku typu n,
- w półprzewodniku typu p znacznie więcej jest dziur (nośniki większościowe) niż elektronów przewodnictwa (nośniki mniejszościowe),
- nośniki mniejszościowe mogą być wytworzone w półprzewodniku (generacja światłem lub wstrzyknięcie z innego materiału) i „żyją” one przez pewien czas ($ns - \mu s$) zanim „zapełnią” dziurę – zrekombinują.
- w obszarze bliskim granicy pn nie ma ani dziur, ani elektronów przewodnictwa, powstaje warstwa o dużej oporności trudno przewodząca prąd elektryczny (obszar zubożony). W tym obszarze powstaje pole elektryczne i napięcie elektryczne „wbudowane” V_{bi} . Wytwarza się tam równowaga przepływów dyfuzyjnego i dryfu obu rodzajów nośników (elektronów i dziur). Elektrony aby dyfundować z obszaru typu n do obszaru p muszą pokonać stopień energii o wysokości eV_{bi} . Podobnie dziury z obszaru p aby dostać się do obszaru typu n muszą pokonać stopień energii o wysokości eV_{bi} . Ten stopień do pokonania nazywa się barierą energii.
- przyłożenie do diody zewnętrznego napięcia w „kierunku przewodzenia” (+ do p, - do n) powoduje obniżenie bariery energii dla elektronów i dziur, przy pewnej wartości napięcia zewnętrznego (nazywanego napięciem przewodzenia, równego w przybliżeniu V_{bi}) zaczyna płynąć prąd przez złącze. Zmniejsza się też szerokość obszaru zubożonego.
- przyłożenie zewnętrznego napięcia w kierunku zaporowym (- do p, + do n) podnosi wysokość bariery energii – płynie jedynie bardzo niewielki prąd (prąd wsteczny nasycenia) $n_p \sim 10^{-12} A$
- prąd płynący przez złącze (w bliskości granicy p-n) jest tworzony przez nośniki mniejszościowe,
- zależność natężenia prądu od przyłożonego napięcia (umownie dodatniego w kierunku przewodzenia) opisuje wzór Shockley’a
- przyłożenie bardzo dużego napięcia w kierunku zaporowym powoduje powstanie tak dużego natężenia pola elektrycznego w obszarze zubożonym, że obecne tam niewielkie ilości nośników zostają rozpędzone do dużych energii i mogą one wywołać lawinową generację elektronów i dziur – płynie wtedy prąd, następuje przebicie lawinowe złącza. Jest to wykorzystane w diodach Zenera, używanych jako wzorce napięcia.

Ćwiczenie: „Badanie diod półprzewodnikowych”

1. Cel ćwiczenia.

Zapoznanie się z różnymi rodzajami diod półprzewodnikowych:
dioda prostownicza krzemowa, dioda świecąca (LED) oraz dioda Zenera

Zbudować układ pomiarowy

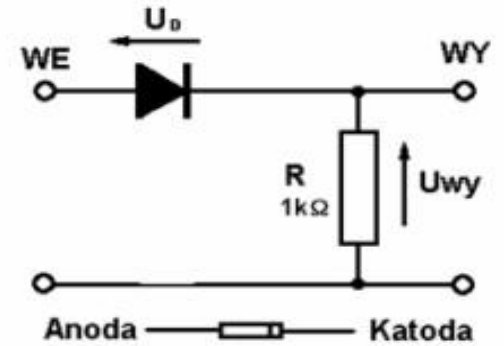
Wejście: **przebieg trójkątny** o napięciach szczytowych od -2.5V do $+2.5\text{V}$ i częstotliwości 1000Hz

Dioda prostownicza

Dokonać pomiaru charakterystyki diody $I_D = f(U_D)$

Dzielnik napięcia: $U_{WE} = U_D + U_{WY}$, $I_D = U_{WY} / R$

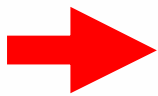

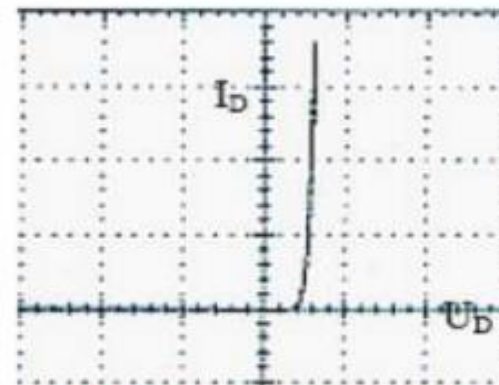
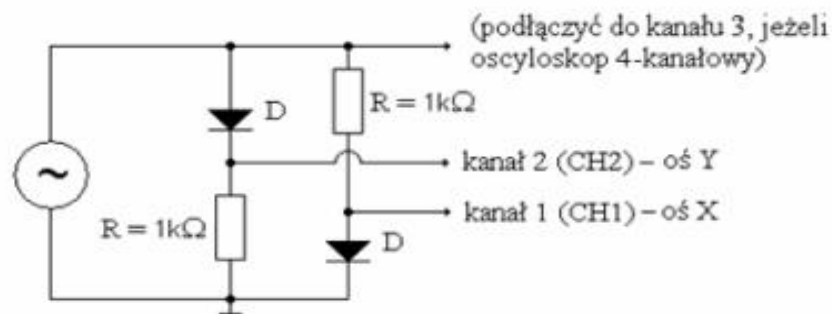
Wykreślić wyniki dla dodatnich napięć, stosując na osi prądów skalę logarytmiczną
Dopasować charakterystykę diody używając zmodyfikowanego równania Shockley'a

$$U_D = \frac{MkT}{e} \ln \left(\frac{I_D}{I_G} + 1 \right) + I_D r$$

- pomijamy człon $I_D r$ (niewielki prąd)
- pomijamy składnik „1” (ponieważ $I_D \gg I_G$)
- dopasowywanie charakterystyki będzie równoważne dopasowywaniu prostej:

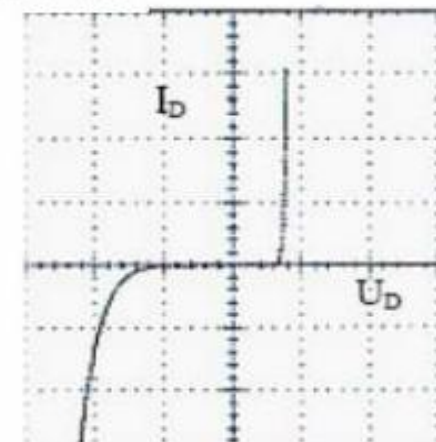
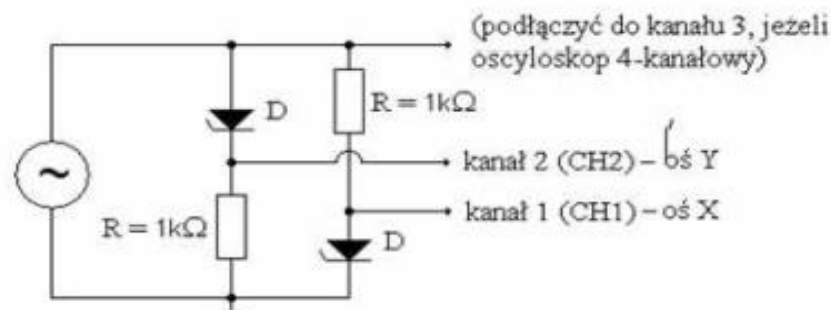
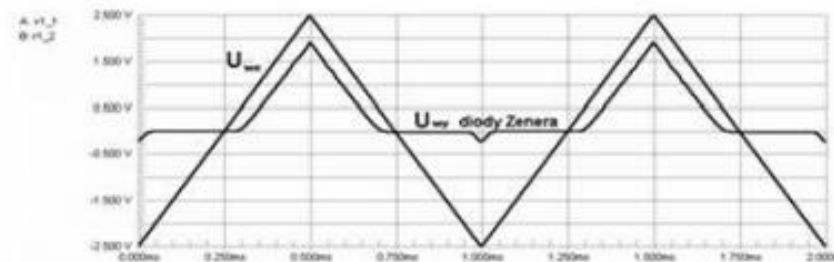
$$U_D = \frac{MkT}{e} (\ln I_D - \ln I_G)$$

Zastąpić diody prostownicze diodami świecącymi LED i wyznaczyć tą samą metodą napięcie przewodzenia. Czy przekroczenie napięcia przewodzenia powoduje świecenie diody?

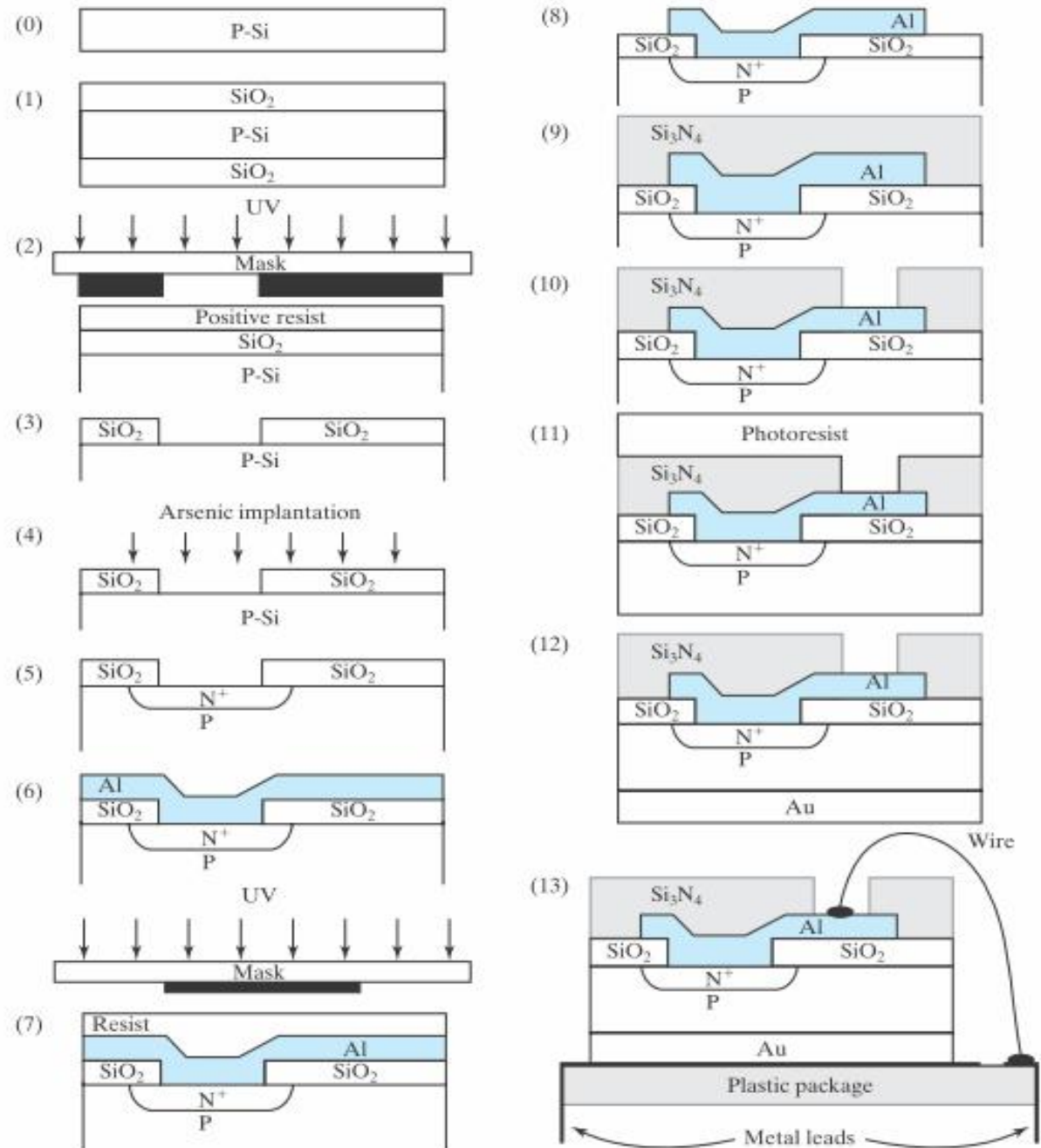
W tym samym obwodzie wykonać pomiar charakterystyki dla diody Zenera (BZX55, niebieska). Wyznaczyć napięcie Zenera i napięcie U_p

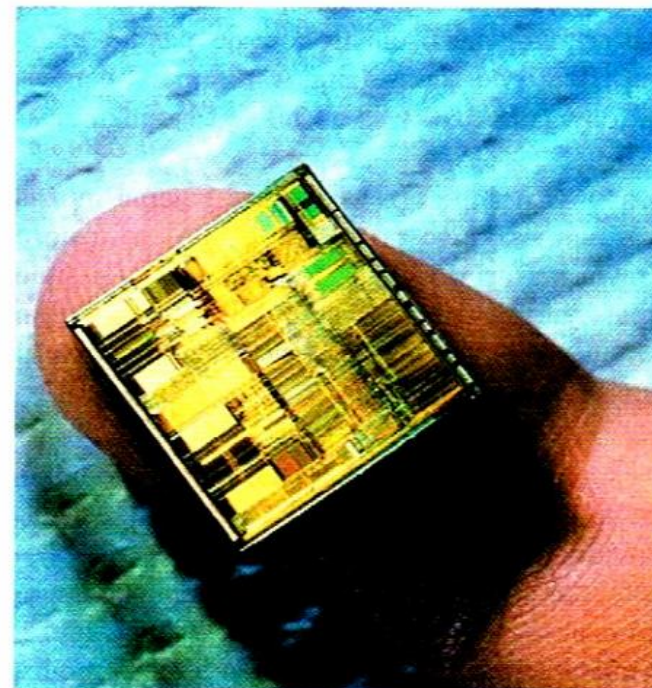
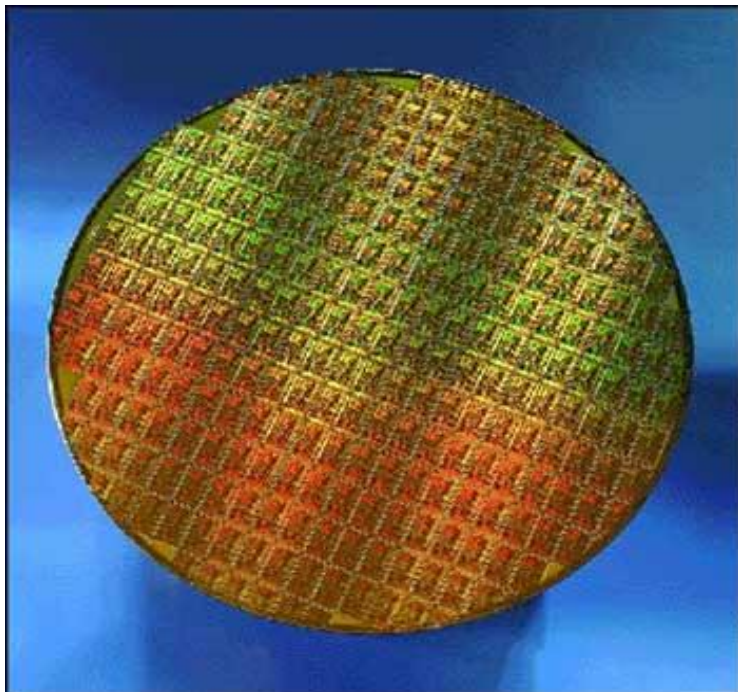
Współczesna technologia wytwarzania elementów półprzewodnikowych (np. złącza pn) w płytce z krzemu

- (0) płytka monokrystalicznego Si typu p
- (1) Przykrywana warstwą izolującą i maskującą SiO_2
- (2, 3) fotolitografia i trawienie SiO_2
- (4) lokalne wprowadzanie domieszek implantacja As = wbijanie wysoko-energetyczną wiązką z akceleratora
- (5) wygrzewanie poimplantacyjne dla aktywacji domieszek i usunięcia zniszczeń strukturalnych z implantacji – złącze pn
- (6,7,8) napyłanie lokalnie metalizacji, czyli kontaktu elektrycznego do obszaru n
- (10,11) nanoszenie warstwy Si_3N_4 zabezpieczającej diodę
- (12,13) podłączanie kontaktów elektrycznych i zamykanie w obudowie

Takimi metodami wytwarzana jest obecnie cała elektronika półprzewodnikowa.

Wafel Si z wyprodukowanymi układami scalonymi

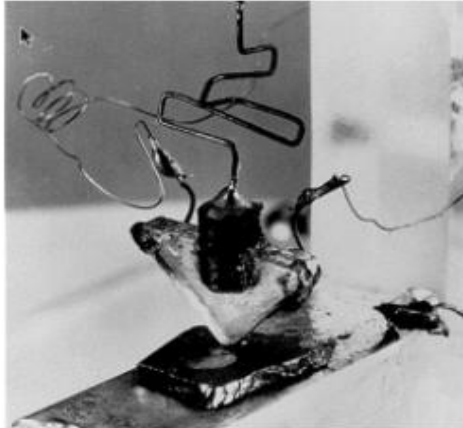
Rys 42.20. Układ scalony procesora Pentium wytwarzanego przez firmę Intel używany jest głównie w komputerach. Przed użyciem zostaje zamknięty w ceramicznej obudowie

Kryształy ultraczystego krzemu na potrzeby mikroelektroniki. Obecnie średnica może sięgać 30-40 cm.

Tranzystor bipolarny - czyli wykorzystujący nośniki typu p i n

Prace nad tranzystorem były motywowane potrzebą znalezienia przełącznika i wzmacniacza sygnałów działającego szybciej i przy mniejszym zużyciu mocy elektrycznej niż lampy elektronowe, także prostszego w produkcji. Prace zakończone wynalezieniem tranzystora trwały kilkanaście lat i były prowadzone przez laboratoria badawcze kompanii telefonicznej Bell Telephone and Telegraph w USA.

The Nobel Prize in Physics 1956

"for their researches on semiconductors and their discovery of the transistor effect"

William Bradford Shockley

1/3 of the prize

USA

Semiconductor Laboratory of Beckman Instruments, Inc.

John Bardeen

1/3 of the prize

USA

University of Illinois Urbana, IL, USA

Walter Houser Brattain

1/3 of the prize

USA

Bell Telephone Laboratories Murray Hill, NJ, USA

Oct. 3, 1950

J. BARDEEN ET AL
THREE-ELECTRODE CIRCUIT ELEMENT UTILIZING
SEMICONDUCTIVE MATERIALS

2,524,035

Filed June 17, 1948

3 Sheets-Sheet 1

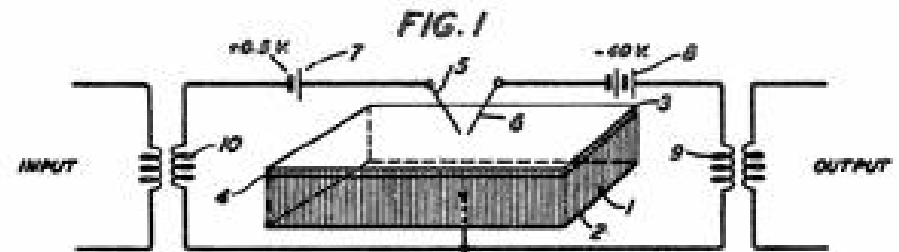
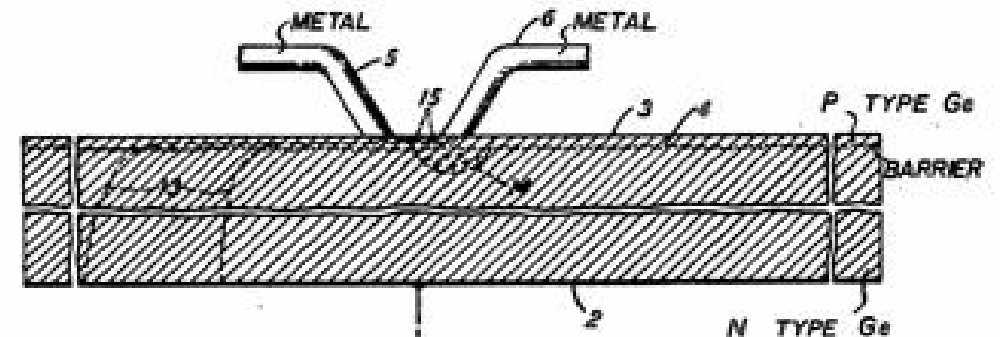
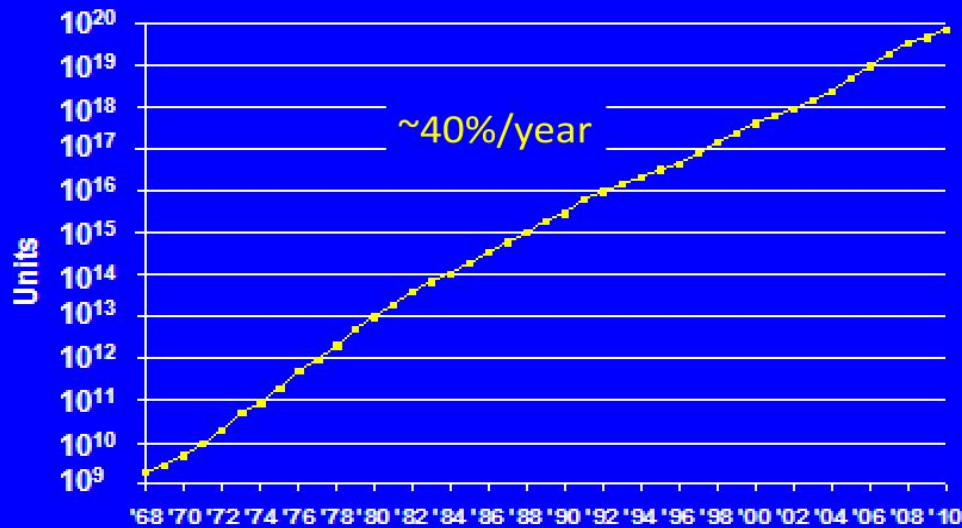

FIG. 1A

Rysunek z patentu tranzystora germanowego

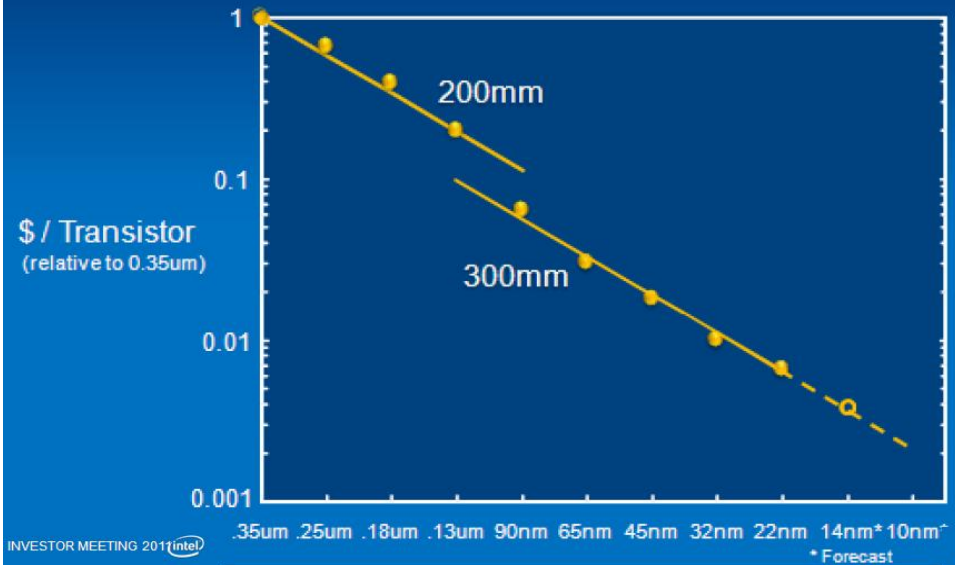
Transistors Shipped per Year

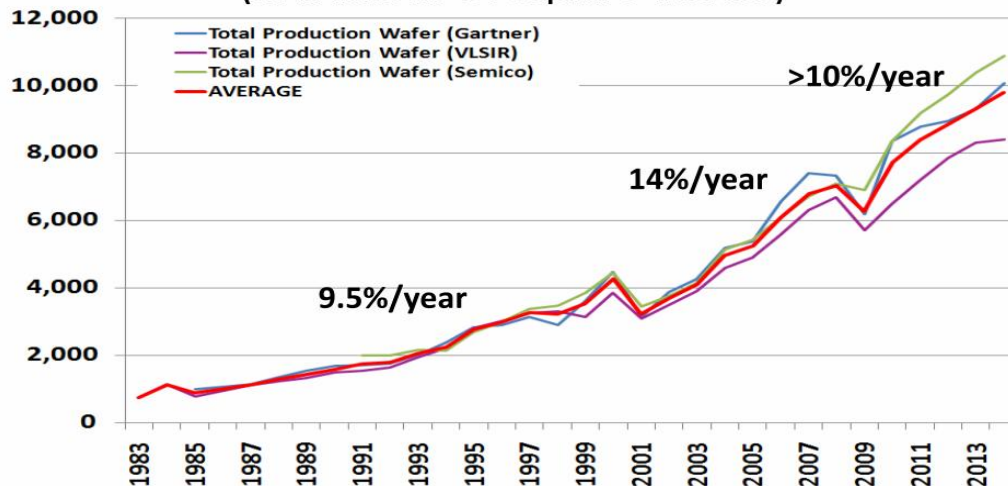
Source: Intel/WSTS, 3/11

P. Gargini

Transistor Innovations Enable Cost Benefits of Moore's Law to Continue

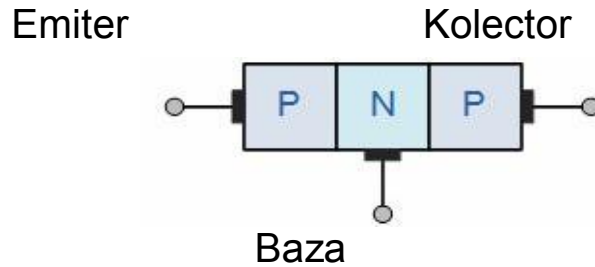
Worldwide Silicon Demand (in Millions of Square inches)

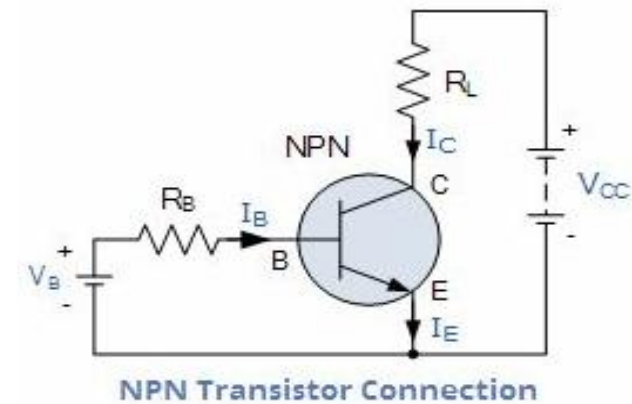
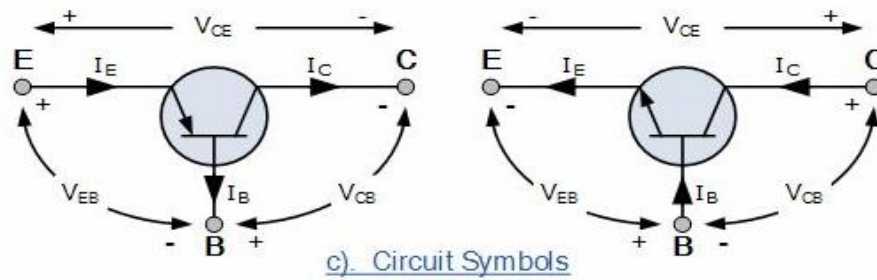
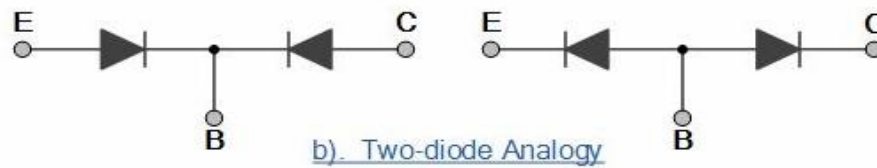
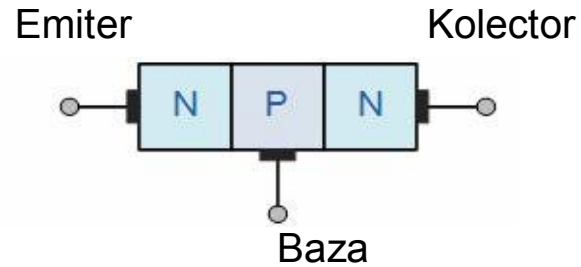
2010 Rank	2009 Rank	Company	Headquarters	2009 Tot Semi	2010 Tot Semi	10/09 % Change
1	1	Intel	U.S.	32,325	40,095	24%
2	2	Samsung	South Korea	21,273	32,287	52%
3	6	TSMC*	Taiwan	8,989	13,307	48%
4	3	TI	U.S.	9,697	13,022	34%
5	5	Toshiba	Japan	9,537	12,994	36%
6	4	Renesas	Japan	9,649	11,791	22%
7	7	ST	Europe	8,466	10,212	21%
8	9	Hynix	South Korea	6,320	10,200	61%
9	10	Micron	U.S.	5,450	8,977	65%
10	8	Qualcomm**	U.S.	6,409	7,098	11%
11	15	Elpida	Japan	3,948	6,690	69%
12	13	Infineon	Europe	4,617	6,662	44%
13	14	Broadcom**	U.S.	4,271	6,540	53%
14	11	AMD**	U.S.	5,403	6,460	20%
15	12	Sony	Japan	5,245	5,652	8%
16	16	NXP	Europe	3,547	4,431	25%
17	19	Freescall	U.S.	3,302	4,176	26%
18	18	Fujitsu	Japan	3,377	4,123	22%
19	24	UMC*	Taiwan	2,815	3,965	41%
20	20	Panasonic	Japan	3,237	3,907	21%
21	25	Marvell**	U.S.	2,690	3,602	34%
22	17	MediaTek**	Taiwan	3,500	3,590	3%
23	21	Nvidia**	U.S.	3,151	3,571	13%
24	26	GlobalFoundries*	U.S.	2,641	3,510	33%
25	22	Rohm	Japan	3,035	3,481	15%

Tranzystor bipolarny - 2 złącza pn pozwalają uzyskać wzmacnienie sygnału

Tranzystor pnp

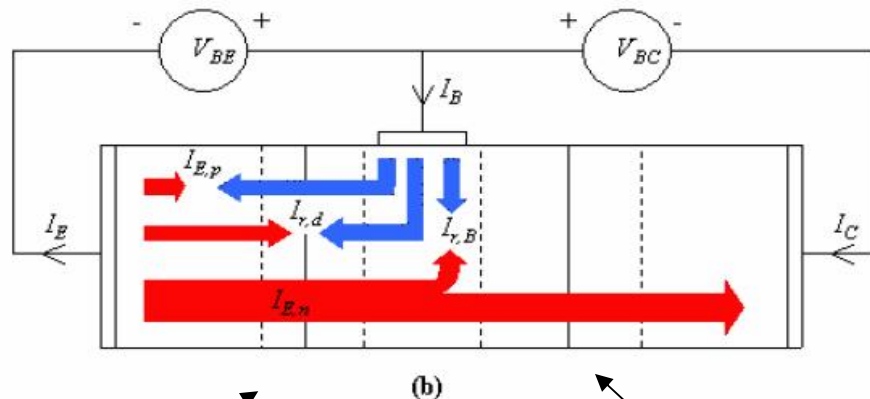
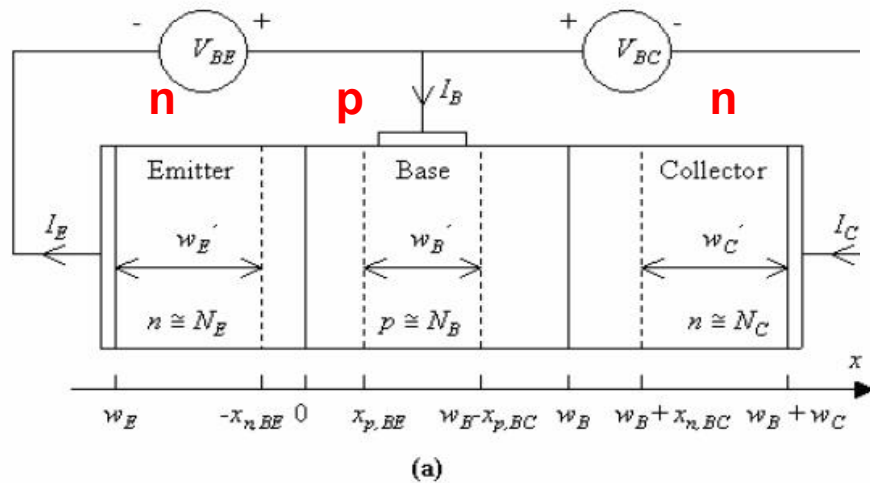

tranzystor npn

$$I_E = I_C + I_B$$

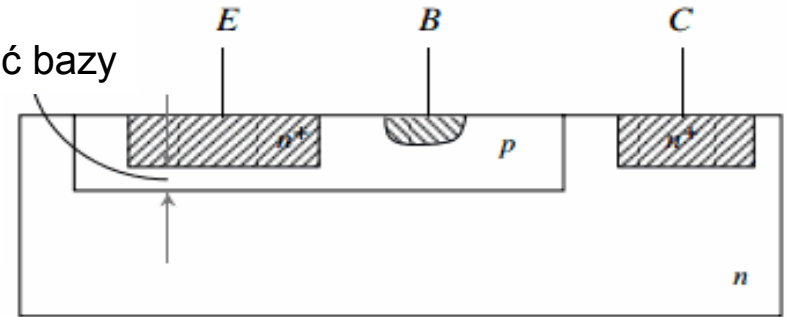
Zasady pracy tranzystora npn

Złącze EB spolaryzowane
w kierunku przewodzenia
- wstrzykuje elektrony do
obszaru bazy i kolektora

Złącze BC spolaryzowane
w kierunku zaporowym

Mała grubość bazy

Grubość bazy B jest mała i elektrony wstrzykiwane z emitera E w większości nie rekombinują w bazie i są wstrzykiwane do kolektora C

$$I_B = \frac{I_C}{\beta} \quad I_E = I_C + I_B$$

$\beta \sim 100$ - współczynnik wzmacnienia prądowego

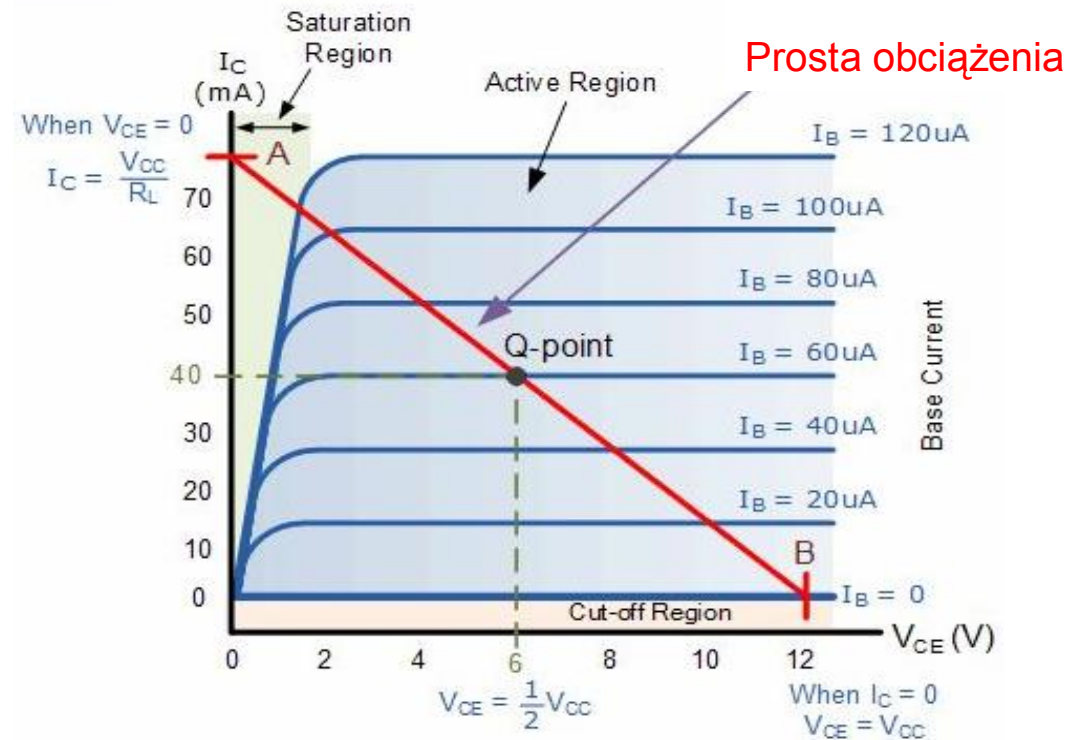
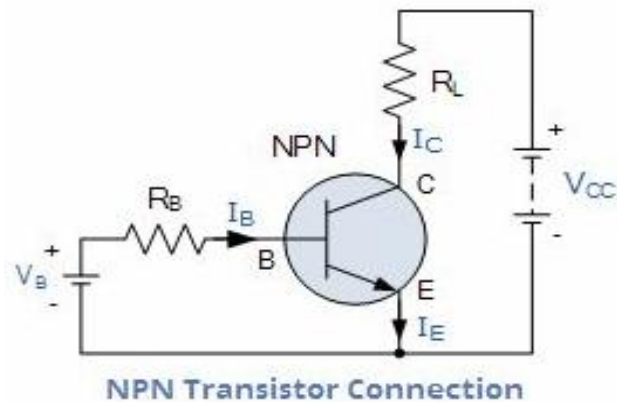
$$I_E(U) = I_{0EB} \cdot (e^{\frac{U_{BE}}{V_T}} - 1) = I_C \cdot \frac{\beta + 1}{\beta}$$

Ogólniej - dwa przeciwnie spolaryzowane złącza pn:

$$\begin{aligned} I_C(U) &= I_{0EB} \cdot (e^{\frac{U_{BE}}{V_T}} - 1) - I_{0CB} \cdot (e^{-\frac{U_{CB}}{V_T}} - 1) = \\ &= I_{0EB} \cdot (e^{\frac{U_{BE}}{V_T}} - 1) - I_{0CB} \cdot (e^{-\frac{U_{CE} - U_{BE}}{V_T}} - 1) \end{aligned}$$

czyli jeśli $U_{CE} > U_{BE}$, to I_C prawie nie zależy od U_{CE} ,
- to daje możliwość wzmacniania sygnału dla dużych I_C

Zasady pracy tranzystora npn

$$I_C(U) = I_{0EB} \cdot \left(e^{\frac{U_{BE}}{V_T}} - 1 \right) - I_{0CB} \cdot \left(e^{-\frac{U_{CE} - U_{BE}}{V_T}} - 1 \right)$$

W obszarze aktywnej pracy tranzystora (nie w stanie odcięcia, *cut-off*, ani nie w obszarze nasycenia *saturation*) jest:

$$I_C = I_B \cdot \beta$$

Moc w obwodzie wejściowym B-E: $\approx 0.65V \cdot I_B$

moc max. w obw. wyjściowym $= (I_{Cmax})^2 \cdot R_L$ - może być znacznie większa, niż w obwodzie wejściowym.

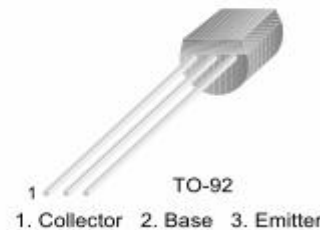
Z karty katalogowej (datasheet) przykładowego tranzystora BC547

BC546/547/548/549/550

Switching and Applications

- High Voltage: BC546, $V_{CE0}=65V$
- Low Noise: BC549, BC550
- Complement to BC556 ... BC560

Maximum dopuszczalne:

$$I_C = 100mA$$

$$U_{CE} = 65V$$

- większe prądy lub napięcia niszczą tranzystor

NPN Epitaxial Silicon Transistor

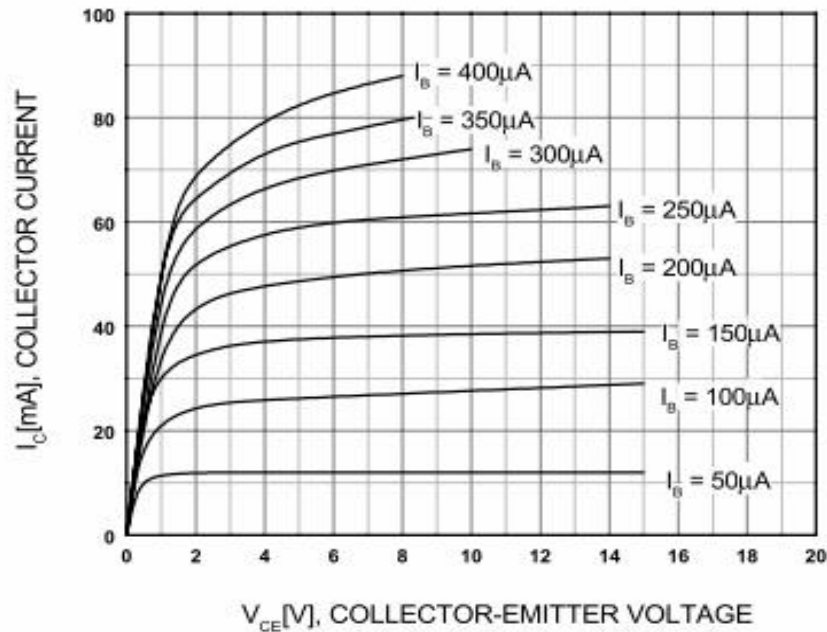

Figure 1. Static Characteristic

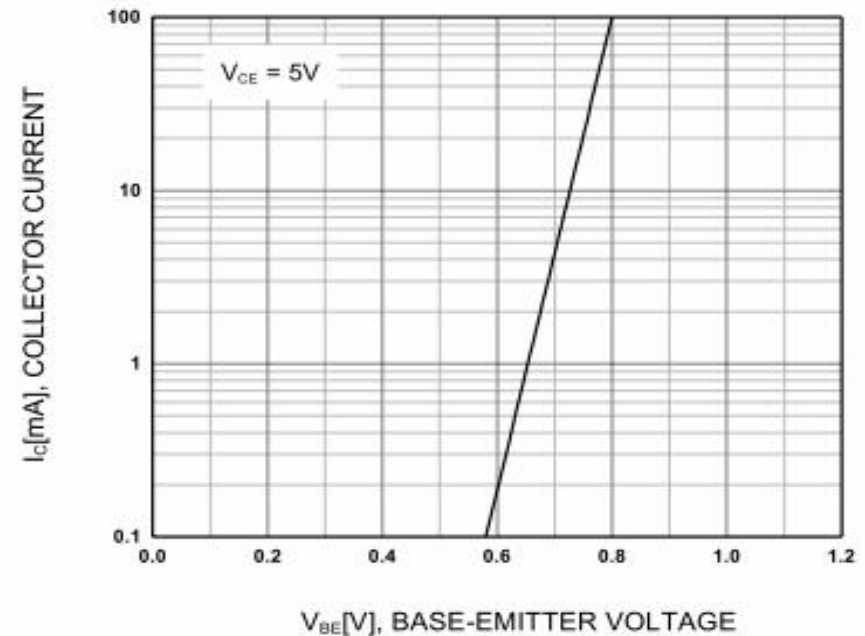
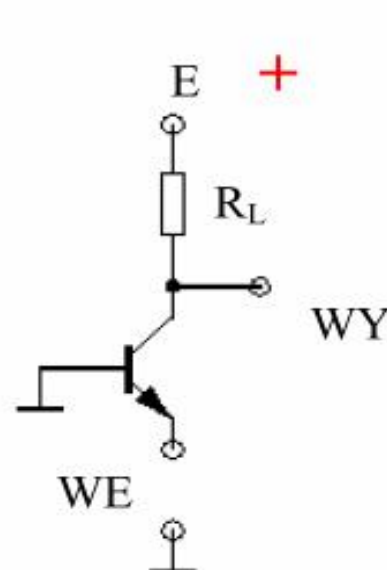
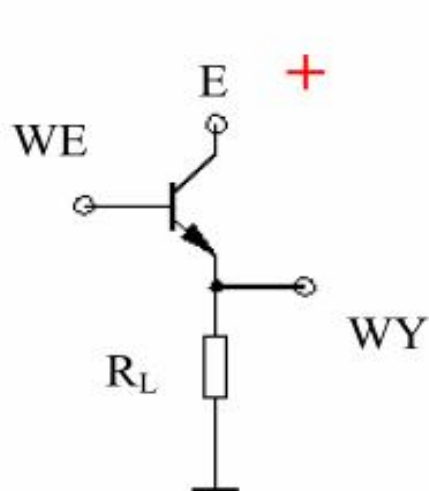
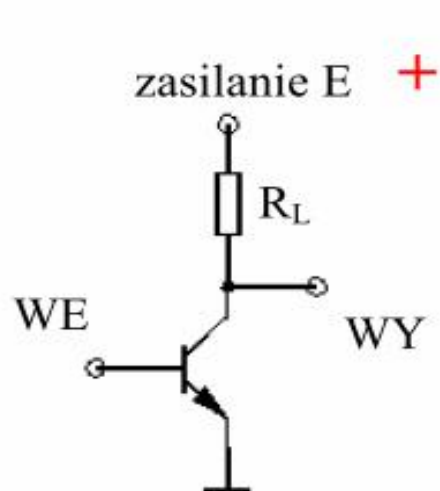

Figure 2. Transfer Characteristic

Trzy podstawowe układy wzmacniające z tranzystorem bipolarnym:

o wspólnym emiterze

o wspólnym kolektorze

o wspólnej bazie

Inne wyspecjalizowane wzmacniacze:

są modyfikacjami, ewentualnie kombinacjami układów podstawowych.

Przypomnienie: $I_C = \beta \cdot I_B$ $I_E = I_C + I_B$ $I_E = (\beta + 1) \cdot I_B$

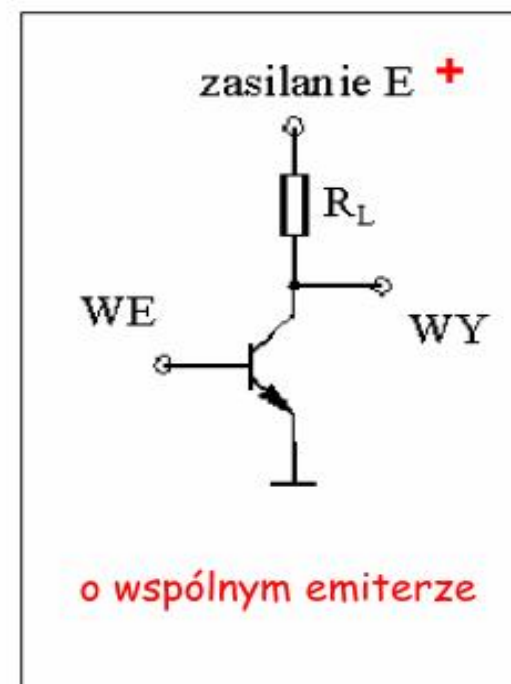
Wzmacniacz o wspólnym emiterze:

- prąd wejściowy = prąd bazy
- prąd wyjściowy = prąd kolektora

$$\Rightarrow I_{WY} = I_{WE} \cdot \beta$$

➡ duże wzmocnienie prądowe

$$U_{WY} = E - I_{WY} * R_L$$

Dla dużego oporu rezystora R_L następuje na nim duży spadek napięcia, a więc

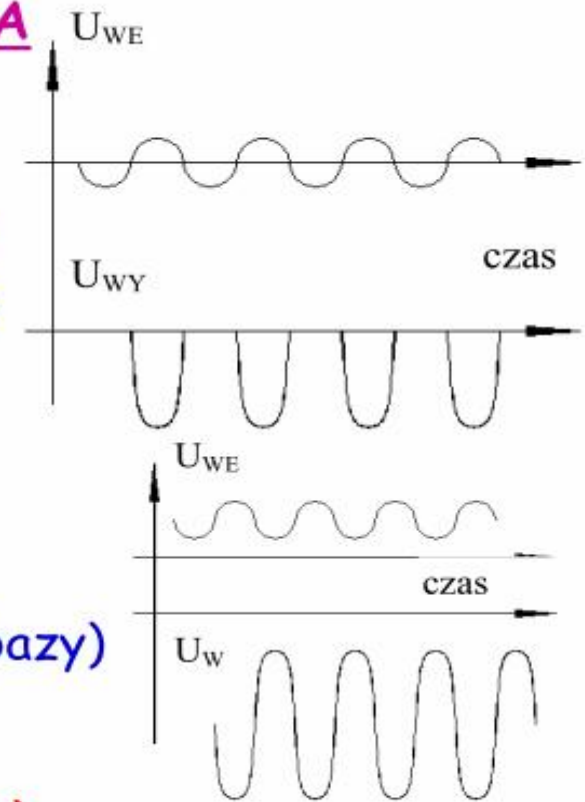
➡ duże wzmocnienie napięciowe

➡ duże wzmocnienie mocy

➡ zachodzi **odwrócenie fazy** napięcia wyjściowego względem wejściowego

WYZNACZANIE PUNKTU PRACY TRANZYSTORA

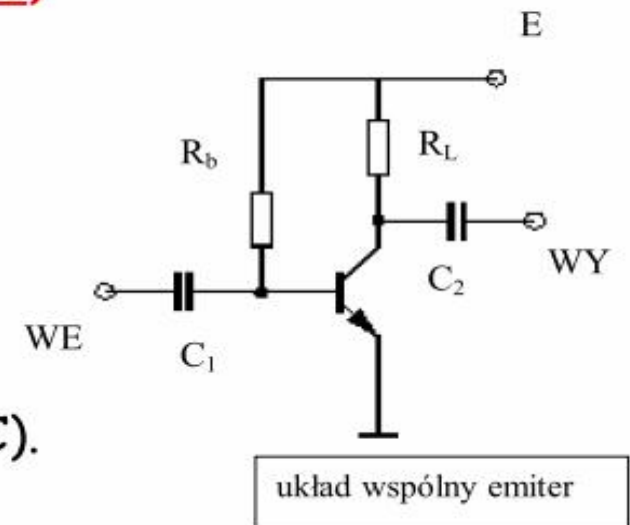
1. (ustalenie wejściowego prądu składowej stałej)
 - efekt „prostowania jednopółwkowego” dla sygnałów sinusoidalnych, ponieważ tranzystor pracuje liniowo tylko wtedy, gdy napięcie U_{BE} przekroczy napięcie przewodzenia danego typu złącza (0.65 V)
 - uzyskanie wzmacniania pełno-okresowego wymaga dodania stałego podkładu (stały prąd bazy) do wzmacnianego sygnału zmiennego (zmiennego prądu bazy)

Układ automatycznego dodawania podkładu stałego jest układem polaryzacji (określenie punktu pracy tranzystora)

Przykład:

prąd polaryzacji bazy tranzystora ze źródła zasilania przez opornik R_b ustalający składową stałą na wejściu. Kondensatory C_1 i C_2 służą do odseparowania podkładu stałego od wejścia i wyjścia wzmacniacza (sprzężenie AC).

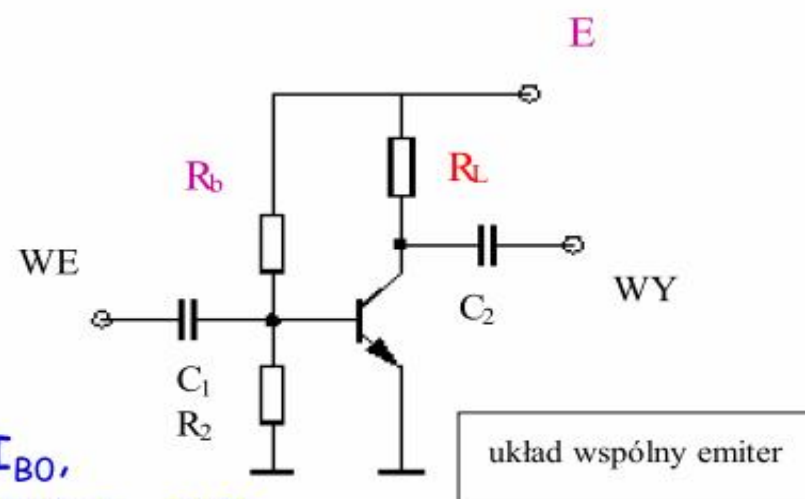
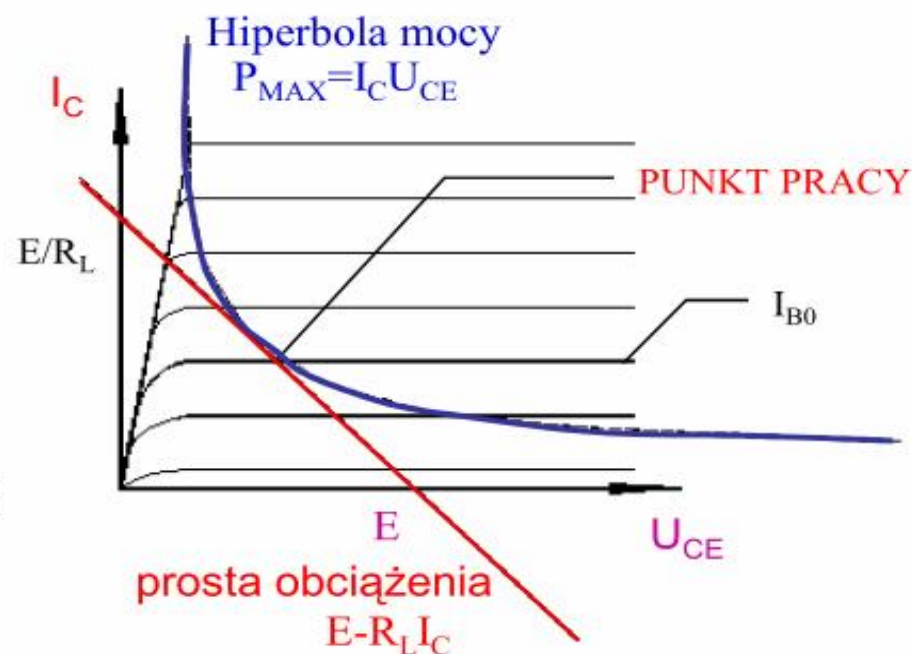

USTALANIE OPTYMALNEGO PUNKTU PRACY TRANZYSTORA

graficzna analiza charakterystyk

Schemat postępowania:

1. Przestrzeń punktów pracy (U_{CE} , I_C), w jakich może znajdować się tranzystor jest ograniczona przez **hiperbole maksymalnej dopuszczalnej cieplnej mocy strat** tranzystora, określonej w katalogu przez producenta: $P_{MAX}=I_C * U_{CE}$
2. Tranzystor pracuje w układzie dzielnika napięcia z rezystorem R_L
 - ❑ przestrzeń punktów pracy ogranicza się do **prostej opisanej równaniem: $U_{CE}=E - R_L * I_C$** (tzw. prosta obciążenia)
 - ❑ Napięcie zasilania E oraz opór R_L dobieramy tak, by prosta obciążenia była styczna do hiperboli mocy (lub przebiegała poniżej)
3. Odczytujemy optymalny prąd stałego podkładu I_{B0} ,
→ wyznaczamy wartość opornika R_b z r-nia : $E-0.65V=I_{B0} * R_b$

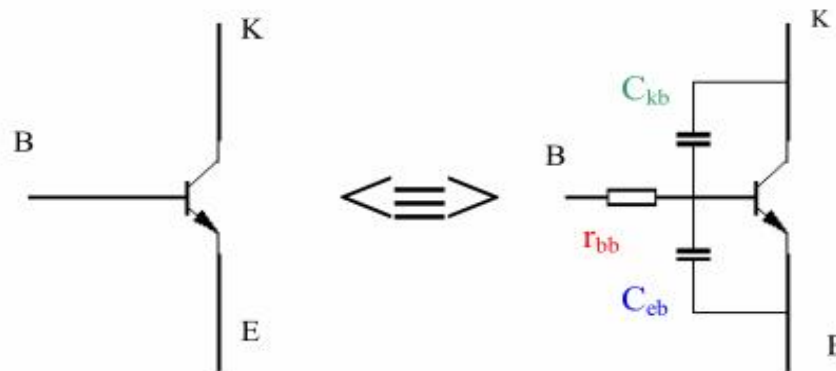
PASMO WZMOCNIENIA I PASMO PRZENOSZENIA

Pasmo wzmocnienia (przenoszenia) wzmacniacza określone jest przez:

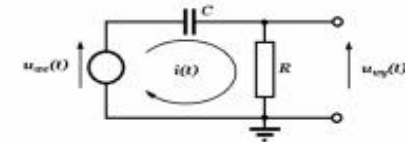
- własności tranzystora (**wielkości pasytywne**)
- sposób współdziałania tranzystora z obwodem wzmacniacza
- połączenia wejścia i wyjścia wzmacniacza

Pasytywne elementy tranzystora rzeczywistego:

rozproszona rezystancja bazy r_{bb} , pojemności emiter-baza C_{eb} i kolektor-baza C_{kb}

r_{bb} i C_{eb} tworzą filtr górnoprzepustowy, który bocznikuje złącze baza-emiter

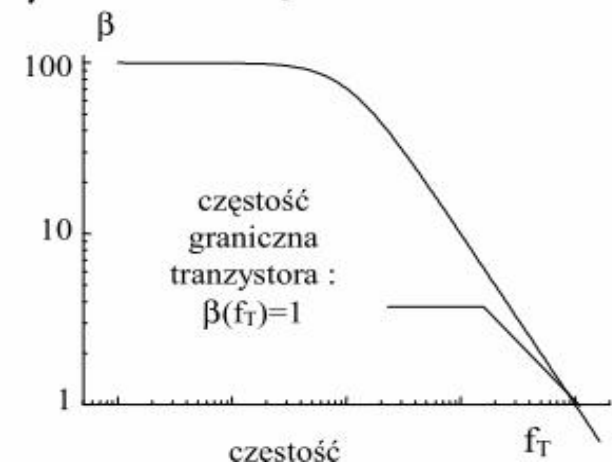

➡ zmniejszenie prądu sterującego tranzystor przy wysokich częstotliwościach

Skutek: **współczynnik wzmocnienia prądowego tranzystora maleje wraz ze wzrostem częstotliwości**

Pasmo wzmocnienia **tranzystora** jest ograniczone przez **częstotliwość graniczną f_T** :

□ powyżej częstotliwości f_T współczynnik wzmocnienia prądowego $\beta < 1$

Podsumowanie dot. tranzystora

- tranzystor (bipolarny) to dwa złącza pn w jednej płytce kryształu utworzone w przeciwnych kierunkach, przy czym obszar środkowy (p w tranzystorze npn oraz n w tranzystorze pnp) jest bardzo cienki,
- takie dwa złącza mogą wzmacniać sygnały elektryczne (małe zmiany mocy sygnału przemienneego na wejściu mogą wywołać duże zmiany mocy sygnału przemienneego wyjściowego),
- tranzystor ma trzy elektrody: emiter E, bazę B i kolektor C,
- warunki pracy tranzystora, czyli wartości napięć stałych polaryzujących złącza EB i BC bez obecności zmiennego sygnału wejściowego tranzystora, określają, jak tranzystor będzie reagował na wejściowy sygnał zmienny, wybór tych napięć stałych polaryzujących złącza nosi nazwę wyboru punktu pracy tranzystora,
- złącze pn emiter-baza jest polaryzowane w kierunku przewodzenia, napięcie złącza pn E-B wytwarza prąd emitera I_E , prąd ten płynie do bazy dzięki wstrzykiwaniu nośników z emitera. Obszar bazy jest na tyle cienki, że większość wstrzykniętych do bazy nośników (mniejszościowych w bazie) przelatuje przez bazę i dociera do kolektora. Dzieje się tak prawie niezależnie od napięcia przyłożonego do złącza B-C. Znaczna większość prądu emitera dociera do kolektora – tworzy prąd kolektora. Pozostała część prądu emitera tworzy prąd bazy. Czyli prąd kolektora zależy głównie od napięcia E-B, jest prawie niezależny od napięcia B-C, innymi słowy napięcie odkładające się na złączu B-C (oraz między E i C) nie wpływa (prawie) na prąd płynący przez kolektor. Prąd kolektora jest $\beta \sim 100$ razy większy od prądu bazy. To jest źródłem wzmacniania, tzn. małe zmiany prądu bazy wywołują duże zmiany prądu kolektora. β nazywa się współczynnikiem wzmocnienia prądowego tranzystora.
- prąd kolektora może być opisany jako różnica prądów dwu złączy pn, zależność prądu kolektora od napięcia C-E nazywa się charakterystyką $I_C(U_{CE})$ dla prądu bazy I_B .
- sterowanie tranzystorem odbywa się przez zmiany prądu bazy, prąd kolektora jest w normalnych warunkach pracy tranzystora β razy większy od prądu dostarczanego do bazy,
- przekroczenie przez moc wydzielaną na tranzystorze, równą $I_C \cdot U_{CE}$, wartości maksymalnej dopuszczalnej przez producenta dla tego typu tranzystora powoduje zniszczenie tranzystora,
- podstawowym układem wzmacniacza tranzystorowego jest układ ze wspólnym emiterym, to znaczy sygnał wejściowy jest podawany między E i B, zaś sygnał wyjściowy jest odbierany między E i C,
- wzmocnienie tranzystora spada ze wzrostem częstotliwości ze względu na pojemność złączy pn.

Instrukcja do ćwiczenia

„Tranzystor bipolarny - wzmacniacz tranzystorowy

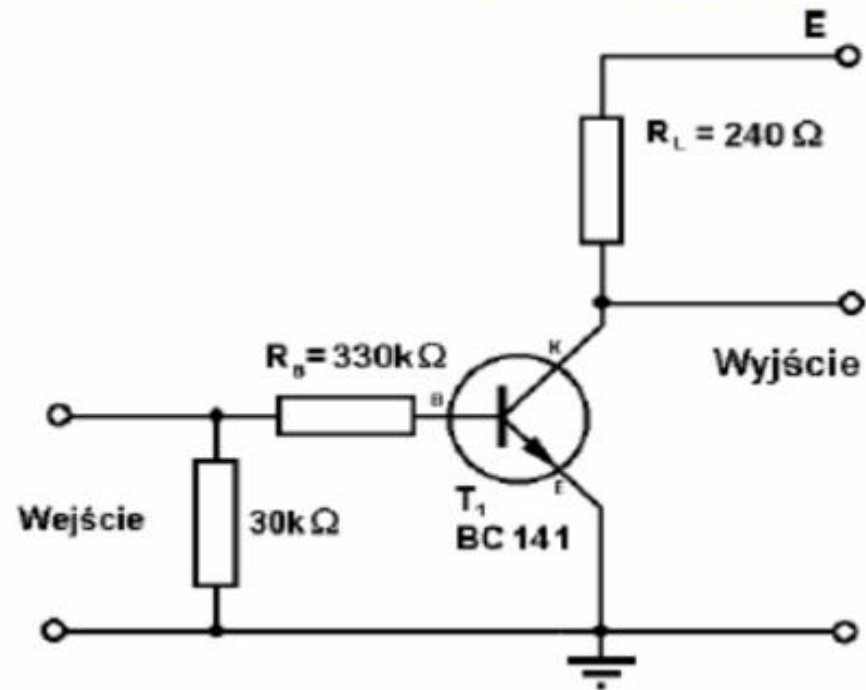
Część I

Napięcie E z generatora:

sygnał liniowo narastający od 0V do 5 V i

częstości około 1000 Hz (sygnał trójkątny)

Zbudować obwód:

Napięcie U_{WE} :

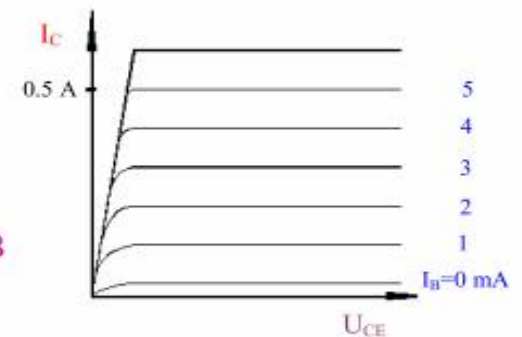
- stałe napięcie z zasilacza regulowane w zakresie od 0 do 10 V
- mierzymy za pomocą woltomierza

$$I_C = \frac{E - U_{WY}}{R_L} \quad I_B = \frac{U_{WE} - 0.65V}{R_B}$$

$$U_{CE} = U_{WY}$$

□ wyznaczyć charakterystyki $I_C(U_{CE})$; parametr: prąd bazy I_B

□ wykreślić rodzinę charakterystyk tranzystora.

Część II

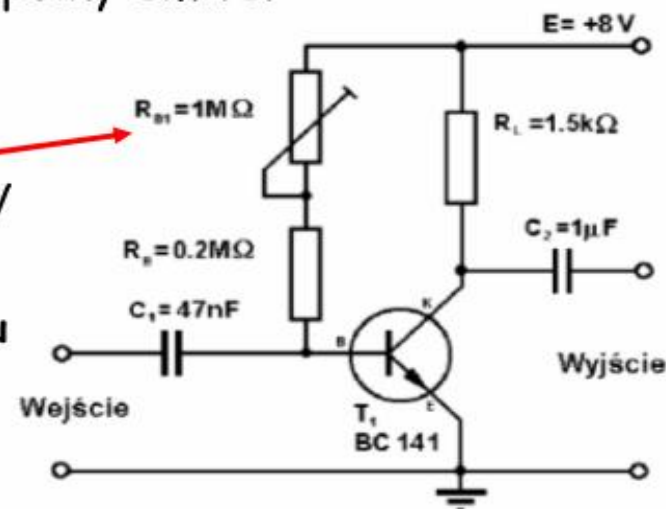
Zbudować wzmacniacz w układzie "wspólny emiter":

- ❑ zasilić układ napięciem stałym $E=+8\text{ V}$
- ❑ zmierzyć za pomocą woltomierza napięcie kolektora
- ❑ dobrać wartość opornika regulowanego R_{B1} by $U_{CE} = 4\text{ V}$

➡ optymalny punkt pracy tranzystora we wzmacniaczu

U_{WE} - zmienny sygnał sterujący bazą

U_{WY} - napięcie na kolektorze

Wyznaczenie charakterystyki amplitudowej wzmacniacza - $U_{WY}(U_{WE})$

- ❑ Wejście układu: **sygnał sinusoidalny o częstotliwości około 1000 Hz**
- ❑ Mierzymy $U_{WY}(U_{WE})$ w całym zakresie mierzalnych amplitud wejściowych.
- ❑ Określamy zakres amplitud U_{WE} , dla których wzmacniacz pracuje liniowo.
- ❑ Dla tego zakresu wyznaczamy wzmocnienie wzmacniacza k , dopasowując do danych doświadczalnych prostą typu $U_{WY} = k * U_{WE}$

Wyznaczenie charakterystyki częstotściowej wzmacniacza:

wzmocnienie w funkcji częstotliwości: $k(\omega)$

Amplitudę sygnału wejściowego należy dobierać tak, by w całym zakresie badanych częstotliwości (10 Hz - 1 MHz) sygnał był przetwarzany **liniowo**

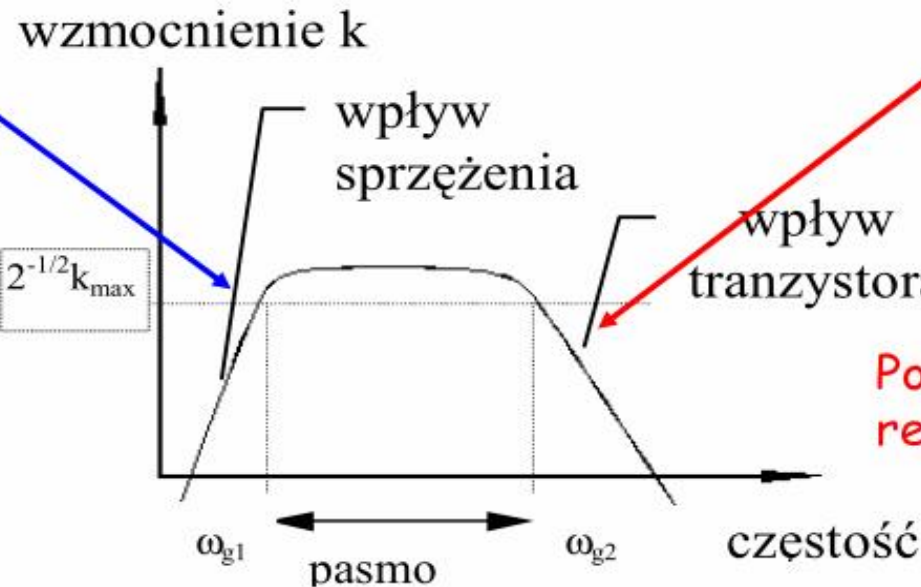
ANALIZA

Wyznaczyć częstotliwości graniczne

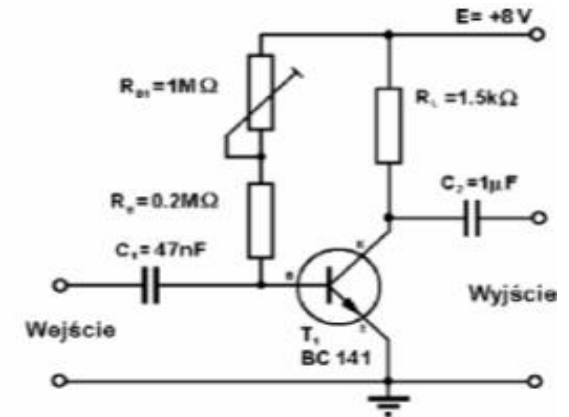
Układ różniczkujący

$$\frac{U_{WY}}{U_{WE}} = \left| \frac{j\omega}{\omega_{g1}} \right|$$

Pojemność i rezystancja wejściowa wzmacniacza

Filtr górno- dolno-przepustowy: $\omega_g = \frac{1}{RC}$

Układ całkujący

$$\frac{U_{WY}}{U_{WE}} = \left| \frac{1}{j\omega} \right|$$

Pojemność i rezystancja wyjścia

Wzmacniacze operacyjne

- należą do najbardziej uniwersalnych układów elektronicznych
- istnieją w postaci układów scalonych

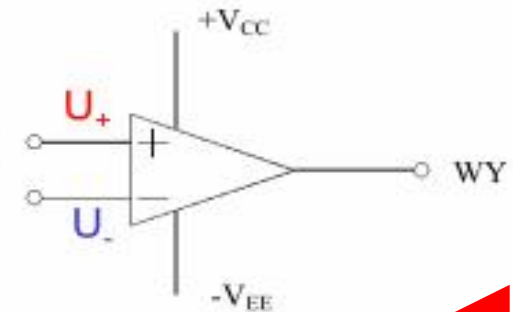
Każdy wzmacniacz operacyjny dwa wejścia:

(-) - odwracające fazę (sygnał wyjściowy jest przesunięty w fazie o 180° względem sygnału wejściowego),

(+) - nieodwracające fazy

Realizuje funkcję:

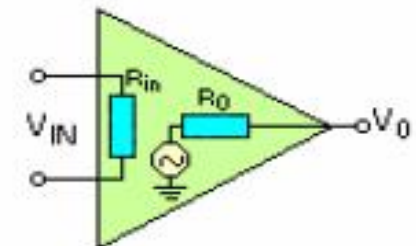
$$U_{WY} = A \cdot (U_+ - U_-) \quad \text{gdzie } A - \text{wzmocnienie układu}$$

- Zasilanie dwubatteryjne
- Napięcia zasilania $+V_{CC}$ i $-V_{EE}$ (z dwóch niezależnych źródeł)
- Wartości napięć U_+ , U_- i U_{WY} oraz V_{CC} i V_{EE} określone względem wspólnego poziomu odniesienia - masy

Idealny wzmacniacz operacyjny:

- wzmocnienie napięciowe $A \rightarrow \infty$,
- rezystancje obu wejść względem masy są nieskończone,
- rezystancja między wejściami $R_{WE} \rightarrow \infty$ (układ nie pobiera prądu z wejść)
- rezystancja wyjściowa jest pomijalnie mała $R_{WY} \rightarrow 0$,
- nieograniczone pasmo przenoszenia (własności częstotściowe wzmacniacza nie mają wpływu na jego pracę)

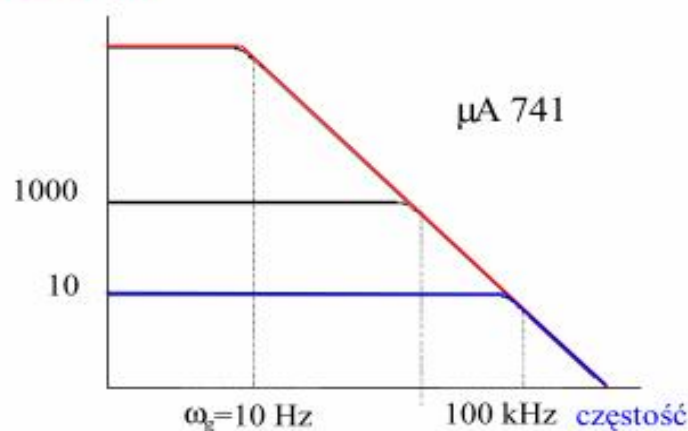

Idealny wzmacniacz operacyjny nie istnieje!

Rzeczywiste wzmacniacze operacyjne:

- Rezystancje wejściowe wynoszą : $10^4 - 10^{12} \Omega$, wyjściowe : $1 - 10^4 \Omega$.
- Wzmocnienie dla małych częstotliwości może sięgać 10^6 (szybko spada z częstotliwością)
- Budując wzmacniacz o wzmocnieniu 10 możemy określić jego charakterystykę częstotściową i pasmo przenoszenia

wzmocnienie

$$A \cdot \Delta\omega = \text{const}$$

Rzeczywiste wzmacniacze operacyjne wystarczająco dobrze spełniają założenia dla wzmacniaczy idealnych, by model na nich oparty był stosowalny

np. LM 318: $A > 20\,000$, $R_{WE} = 10^{10} \Omega$, $R_{WY} = 100 \Omega$

niestety ograniczone pasmo przenoszenia ($A \cdot \Delta\omega = \text{const}$)

Wzmacniacz operacyjny $\mu A741$ - schemat

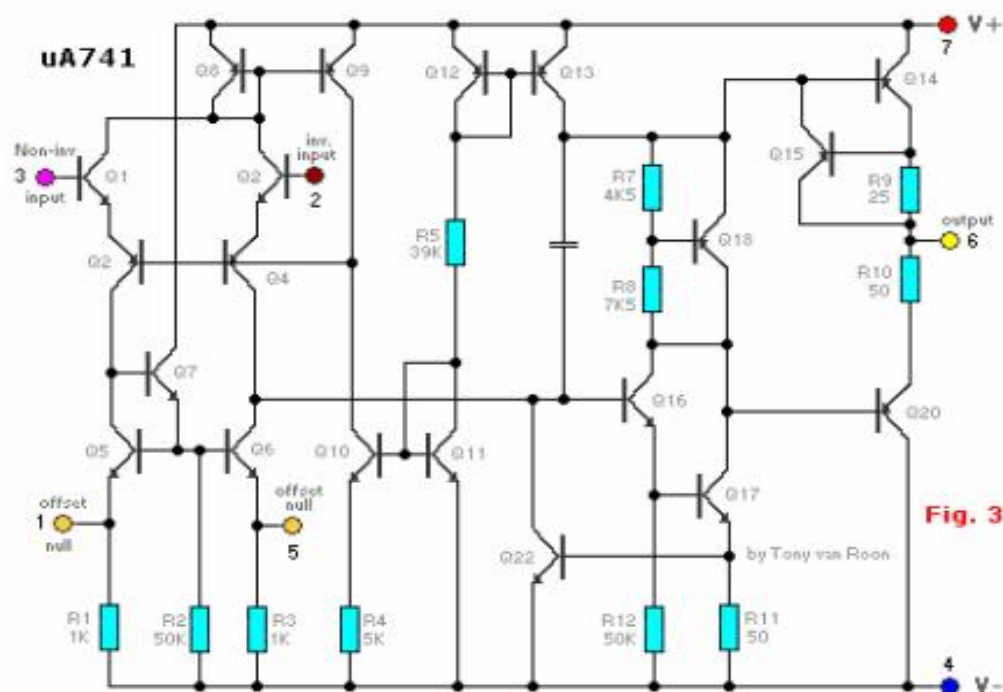
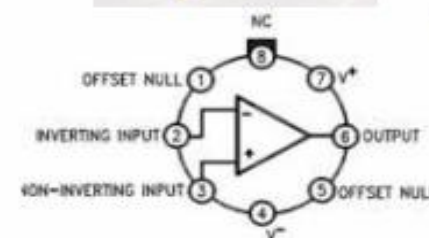

Fig. 3

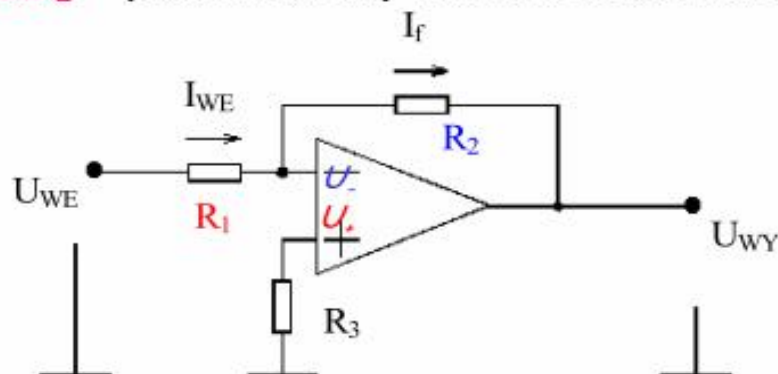

Parametry wzmacniacza $\mu A 741$:

- wzmocnienie przy otwartej pętli sprzężenia $k = 100\ 000$
- rezystancja wejściowa $R_i = 2\ M\Omega$
- maksymalne różnicowe napięcie wejściowe $= \pm 30\ V$
- napięcie zasilania $\pm 15\ V$
- pobór mocy $45\ mW$

Wzmacniacz odwracający fazę - podstawowy układ ze wzmacniaczem operacyjnym

Wzmocnienie ?

- ❖ napięcie wyjściowe układu jest skończone, lecz wzmocnienie „idealne” $A \rightarrow \infty$,
 - ❖ z równania $U_{WY} = A \cdot (U_+ - U_-)$ wynika, że $U_+ = U_-$, czyli, że $U_- = 0$
- nieskończona rezystancja wejściowa $\rightarrow$ prądy wpływające do wejść pomijalne

równanie prądów w układzie:

$$I_{WE} = \frac{U_{WE} - U_-}{R_1} = \frac{U_- - U_{WY}}{R_2} = I_f$$

Stąd efektywne wzmocnienie układu:

$$\frac{U_{WY}}{U_{WE}} = - \frac{R_2}{R_1} = A$$

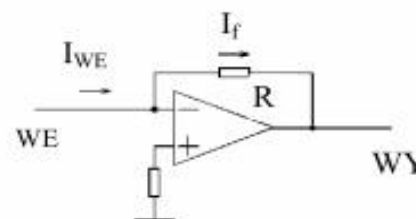
Ponieważ potencjał $U_- = 0$, rezystancja wejściowa układu wynosi R_1

Konwerter prąd-napięcie

gdy w układzie rezystor R_1 nie istnieje ($R_1 \rightarrow 0$) $\Rightarrow U_{WY} = I_{WE} \cdot R_2$

Zastosowanie:

do współpracy ze źródłami prądowymi, np. fotodiody, fotopowielacze

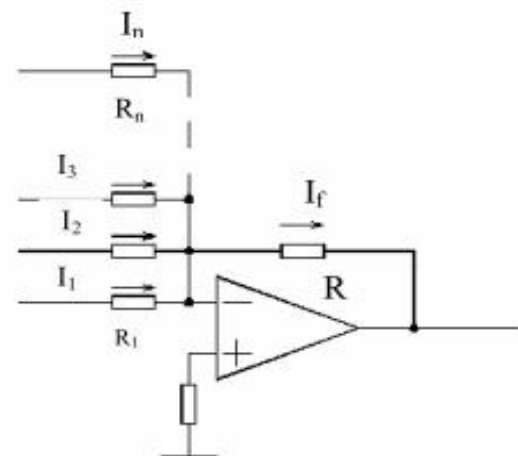
Wzmacniacz sumujący

w układzie wzmacniacza odwracającego fazę:

Suma prądów, które dopływają do wejścia odwracającego fazę jest równa prądowi sprzężenia zwrotnego:

$$\sum I_i = \sum \frac{U_{wei}}{R_i} = I_f = \frac{-U_{wy}}{R}$$

stąd:
$$U_{wy} = -R \sum \frac{U_{WEi}}{R_i}$$

napięcie wyjściowe jest proporcjonalne do sumy napięć wejściowych z wagami R/R_i .

Jeśli wszystkie oporniki będą miały wartość oporu R , to

$$U_{wy} = -(U_{WE1} + U_{WE2} + \dots + U_{WEN})$$

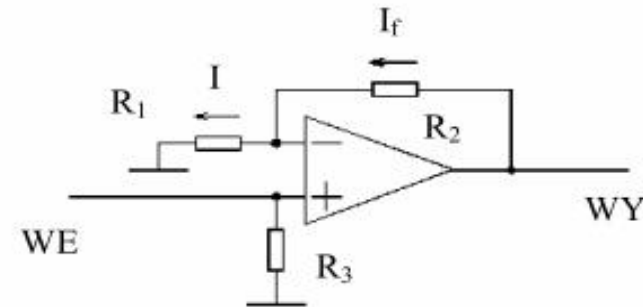
Jedno z zastosowań:

mikser akustyczny w studiach nagrań.

Przez regulację R_i ustala się wkład (głośność) każdego ze źródeł

Wzmacniacz nieodwracający fazy:

napięcie wejściowe podawane jest na wejście nieodwracające (+) wzmacniacza operacyjnego

Różnica napięć między wejściami wzmacniacza U_+ i U_- jest infinitesimalna

→ prąd płynący w pętli sprzężenia zwrotnego:
$$I_f = \frac{U_{WY} - U_{WE}}{R_2} = \frac{U_{we}}{R_1} = I$$

wzmocnienie układu:
$$\frac{U_{WY}}{U_{WE}} = 1 + \frac{R_2}{R_1} = A$$

Rezystor R_3 określa rezystancję wejściową układu

Zastosowanie: współpraca z wysokooporowymi źródłami sygnału jak np. termopary

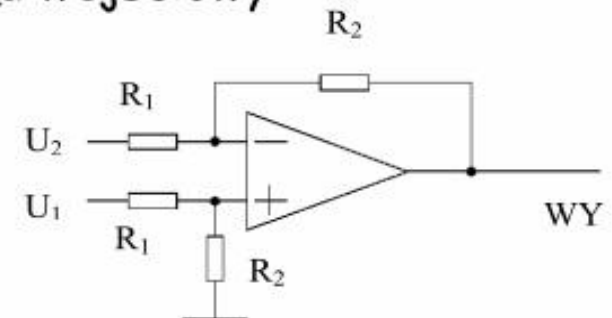
Wtórnik napięciowy:

gdy w układzie wzmacniacza $R_1 \rightarrow \infty$, → $A=1$,

lecz prąd wyjściowy może być znacznie większy niż prąd wejściowy

Wzmacniacz różnicowy
napięcie wyjściowe:

$$U_{WY} = \frac{R_2}{R_1} (U_1 - U_2)$$

Inne operacje matematyczne na sygnałach

Wzmacniacz całkujący

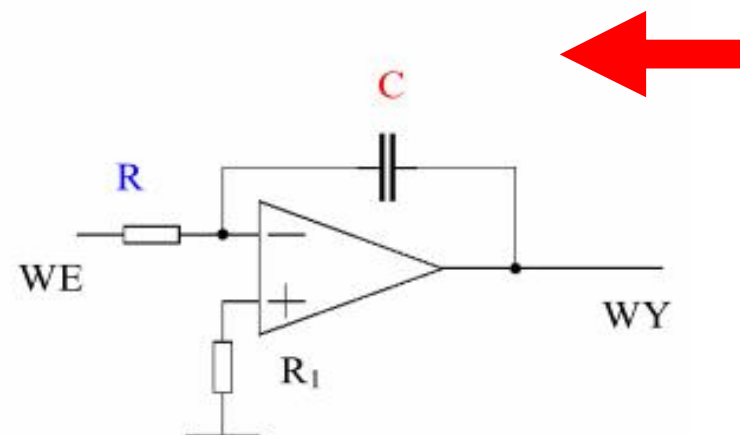
Równanie prądów w układzie ma postać:

$$I_{WE} = \frac{U_{WE}}{R} = I_f = \frac{dq}{dt} = -C \frac{d}{dt} U_{WY}$$

stąd:
$$U_{WY} = \frac{-1}{RC} \int U_{WE} dt$$

Dla wejściowych sygnałów harmoniczných
(sinusoida) charakterystyka częstotliwościowa układu:

$$\left| \frac{U_{WY}}{U_{WE}} \right| = \frac{1}{\omega RC}$$

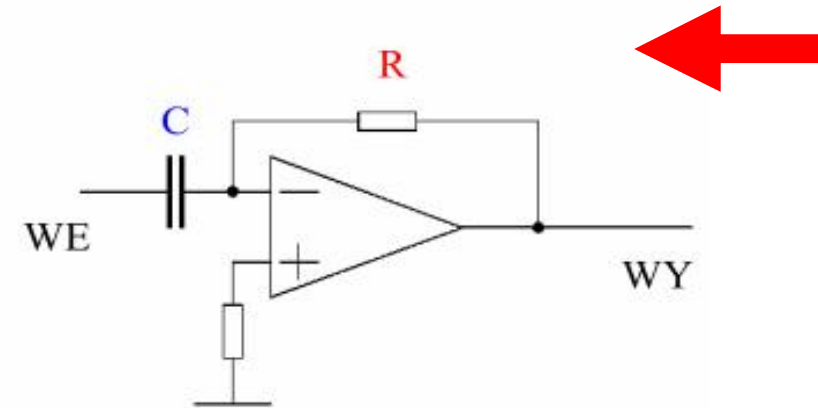
Inne operacje matematyczne na sygnałach c.d.

Wzmacniacz różniczkujący:

Zamiana kondensatora i opornika miejscami!

$$I_{WE} = \frac{dq}{dt} = C \frac{d}{dt} U_{WE} = I_f = -\frac{U_{WY}}{R}$$

$$\text{czyli: } U_{WY} = -RC \frac{d}{dt} U_{WE}$$

Charakterystyka częstotściowa tego układu dla wejściowych sygnałów harmonicznych:

$$\left| \frac{U_{WY}}{U_{WE}} \right| = \omega RC$$

Zastosowanie wzmacniaczy całkujących i różniczkujących:
=> formowanie sygnałów analogowych

Podsumowanie dot. wzmacniacza operacyjnego

- wzmacniacz operacyjny to układ scalony o bardzo uniwersalnym charakterze,
- posiada dwa wejścia (oznaczane U_+ i U_- , zwane wejściem nieodwracającym i odwracającym) i jedno wyjście, jest zasilany przeważnie dwoma napięciami $+V_{cc}$ i $-V_{EE}$
- wzmacniacz realizuje następującą funkcję: napięcie wyjściowe $U_{wyj} = A \cdot (U_+ - U_-)$
- współczynnik wzmocnienia przyjmuje bardzo duże wartości $A \sim 10^6$
- minimalne i maksymalne napięcie wyjściowe jest ograniczone przez wartości napięć zasilania $+V_{cc}$ i $-V_{EE}$.
- w normalnych warunkach pracy przyjmuje się, że napięcia wejściowe są w przybliżeniu sobie równe, oraz że do wejść wpływają prądy w przybliżeniu zerowe,
- warunki pracy wzmacniacza operacyjnego ustala się poprzez stosowanie „sprzężenia zwrotnego”, czyli gałęzi obwodu łączącej wyjście z wejściem (przeważnie odwracającym), która podaje część sygnału wyjściowego na wejście wzmacniacza. Rodzaj obwodu użytego jako sprzężenie zwrotne wyznacza jakie funkcje realizuje układ ze wzmacniaczem operacyjnym,
- w oparciu o wzmacniacze operacyjne buduje się filtry RLC (filtry aktywne), które są równocześnie układami różniczkującymi lub całkującymi, wzmacniacze odwracające fazę lub nieodwracające, układy sumujące sygnały, źródła napięciowe i prądowe, wzmacniacze pomiarowe (np. wstępnego wzmocnienia niewielkich sygnałów z czujników pomiarowych), generatory sygnału zmiennego i wiele innych,

Ćwiczenie „Wzmacniacz operacyjny”.

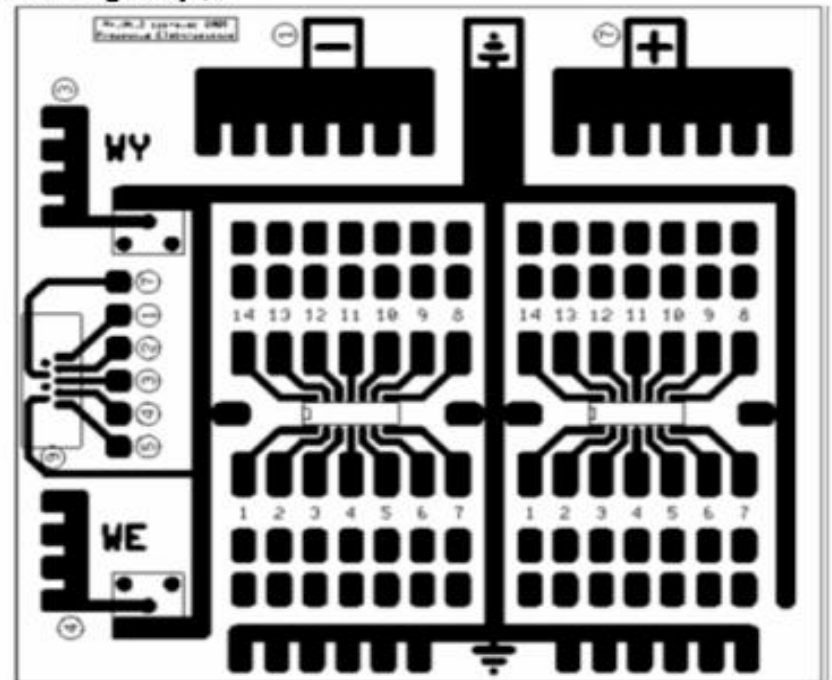
Zbadanie charakterystyk dwóch układów ze wzmacniaczem operacyjnym:

- wzmacniacz szerokopasmowy (odwracający lub nieodwracający),
- wzmacniacz kształtujący (różniczkujący lub całkujący).

Patrz instrukcja do ćwiczenia
„Analogowe układy scalone”

- pomiar charakterystyki amplitudowej:
 $U_{wy}=f(U_{we})$ przy częstotliwości 1000 Hz
- pomiar charakterystyki częstotściowej:

$$\frac{U_{wy}}{U_{we}} = f(\nu)$$

Charakterystykę amplitudową przedstawiamy na skali liniowej,
charakterystykę częstotściową - na skali logarytmiczno-logarytmicznej